

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 9

Dijous, 10 de febrer de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 6, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral (tram. 302-00001/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals
(tram. 302-00003/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament (tram.302-00002/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques (tram. 302-00004/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya
(tram. 302-00005/06)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 302-000006/06)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral (tram. 302-00001/06) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (10:06)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S-CC).

4

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals (tram. 302-00003/06) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (10:17)

Presentació: Sr. López Bulla (IC-V).

5

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, a la Moció del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i núm. 1, a la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds)

Torn a favor: Sr. Hinojosa i Lucena.

6

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca.

8

Posició del G. P. Popular: Sra. Sánchez-Camacho i Pérez.

8

Posició del grup presentant: Sr. Rañé i Blasco (S-CC), que anuncia l'acceptació de l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

10

Posició del grup presentant: Sr. López Bulla (IC-V), que anuncia l'acceptació de l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

10

Votació dels punts núm. 1 i 2 de les dues mocions (10:53): rebutjats per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

11

Votació de la resta de punts de les mocions (10:54): aprovats per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

11

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament (tram. 302-00002/06) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (10:54)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

11

— Esmenes del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 2)

Torn a favor: Sra. Figueras i Siñol.

12

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Esteller Ruedas.

14

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pacual.

14

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Fernández i Burgui.

16

Posició del grup presentant: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V), que anuncia l'acceptació de l'esmena del G. P. Popular i la presentació d'una esmena transaccional amb el G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

17

Votació de l'esmena del G. P. Popular (11:45:04): aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

18

Votació de l'esmena transaccional (11:45:36): aprovada per 129 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

18

Votació del punt 3 de la Moció (11:46:00): rebutjat per 6 vots a favor, 68 en contra i 57 abstencions.

18

Votació de la resta de la Moció (11:46:26): rebutjada per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

18

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques (tram. 302-00004/06) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (11:48)

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

19

— Esmena del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

20

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Castellà i Clavé.

21

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. López Bulla.

22

<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	22
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC), que anuncia l'acceptació de les esmenes.	23
<i>Votació del punt 4 de la Moció (12:26):</i> aprovat per 73 vots a favor, 12 en contra i 46 abstencions.	24
<i>Votació de la resta de la Moció (12:27):</i> aprovada per unanimitat.	24

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya (tram. 302-0005/06) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (12:27)

<i>Presentació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P), que tot seguit anuncia l'acceptació d'unes esmenes transaccionals amb el G. P. de Convergència i Unió.	24
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gavín i Valls.	26
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sra. Font i Montanyà.	28
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Oliveras i Maristany.	28
<i>Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi:</i> Sr. Manel Nadal i Farreras.	29
<i>El Sr. Gavín i Valls (CiU) intervé per contradiccions.</i>	31
<i>Votació dels punts 1, 4 i 5, amb les esmenes transaccionals incorporades (13:11):</i> aprovats per 65 a favor, cap en contra i 49 abstencions.	31
<i>Votació de la resta de la Moció (13:12):</i> aprovada per unanimitat.	31

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 302-000006/06) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (13:13)

<i>Presentació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S-CC), que, tot seguit, anuncia l'acceptació de l'esmena presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds.	31
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. López Bulla.	33
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	33
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	33
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Curto i Forés.	34
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S-CC), el qual fa uns aclariments.	35
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	36
<i>El Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC) intervé per contradiccions i al·lusions.</i>	36
<i>Votació (13:43):</i> rebutjada per 57 a favor, 68 en contra i cap abstenció.	36

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 6.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. De Alfonso i Pinazo i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral
(tram. 302-00001/06)

El punt vintè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral. La presenta l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dintre d'uns dies es compliran els primers quatre anys de la posada en funcionament de la Llei de prevenció de riscos laborals, i aquest debat, aquest mes, que el fem ara perquè el dia 28 de desembre no vam fer ple, ens ha permès, dissortadament, conèixer quin ha estat el tancament del balanç de l'any passat. Dic «disortadament» no perquè tinguem coneixement de les dades, sinó perquè s'han confirmat els pitjors auguris que fèiem quan substanciàvem la interpellació, i era que aquest any anàvem per sobre de l'any anterior, del 98, quant a accidents laborals, quant a accidents laborals mortals i també quant a índex d'incidència, en tant per mil, d'accidents per persona ocupada. És a dir, dissortadament, que hàgim demorat o que s'hagi posposat un mes i mig la discussió d'aquesta interpellació no ens modifica el panorama, sinó que, en tot cas, ens l'acaba confirmant, en un tema com aquest, no?

En aquest període és veritat que hem tingut, entremig, una proposta del Departament de Treball sobre el tema de la sinistralitat laboral, precisament en el moment de presentar les dades sobre accidents de treball, sobre la sinistralitat; una proposta que hem de veure amb preocupació que, de moment, en aquella reunió, amb aquell plantejament, no ha tingut el suport d'una de les patronals importants de casa nostra, del Foment del Treball, i que, si més no, no gaudeix, encara, de l'entusiasme de les centrals sindicals, que van posar algunes reticències amb relació a això. I aquest tema, en una acció de govern, pot ser més o menys preocupant; que els agents socials, doncs, donin la raó a un govern pot ser més o menys important, però en un tema de sinistralitat laboral, que es produeix en el si de les empreses, que, bàsicament, la participació i consciència dels agents

socials, dels actors en aquest tema, el seu entusiasme o no davant de les mesures que s'han de fer és altament preocupant.

És, doncs, en aquest marc que considerem que la nostra proposta segueix sent plenament vigent i necessària, i per això hem plantejat una Moció amb cinc punts, cinc propostes, cinc temes, i quatre àmbits. Si jo els volgués resumir d'una manera curta el contingut d'aquesta proposta, diria que hi ha un plantejament organitzatiu, un plantejament financer, un plantejament estratègic i un plantejament executiu; aquestes són les quatre idees sobre les quals es basa el nostre plantejament.

Un plantejament organitzatiu, com el que fem en el primer punt de la nostra Moció, no és innovador; dissortadament, tampoc això és gens innovador; quan estem plantejant crear un organisme, un institut de condicions i seguretat en el treball, no és una cosa que ens inventem, nova; això va sortir per primera vegada quan els agents socials i la Generalitat i el Departament de Treball es van reunir per veure d'elaborar el Pla de prevenció de riscos laborals, ara fa quatre anys. Va ser una recomanació que no es va fer en termes executius perquè hi havia unes determinades prevencions, però es va dir «estudiarem aquest tema i ho plantejarem». Amb recursos minsos per a un problema important, s'han d'organitzar bé aquests recursos, i la idea de l'Institut no és, necessàriament, tot al contrari, més recursos, no és més despesa, sinó que és millor organització; això de més recursos ja vindrà, però, en tot cas, aquells que tenim, els hem d'organitzar millor, els hem d'integrar millor i els hem de fer funcionar millor, i amb més col·laboració i participació.

Veuran que el nom no és casual; no parlem, com es parlava abans, d'aquella concepció on la seguretat era la seguretat i la higiene en el treball perquè s'havia de plantejar una cosa no en el sentit anglès d'higiene, de *polish*, de cuidar-ho, d'activitat, sinó que era la higiene necessària, perquè tots coneixem quina és en les nostres empreses. Avui dia, d'això, ja no se'n parla, i parlem de condicions de treball, d'elements com ergonomia, com organització de les formes i del treball, perquè d'aquí surten noves malalties i noves actuacions que hem de tenir. Per tant, fem un pas endavant amb aquesta idea, plantejem una proposta molt més innovadora.

El segon punt és la fundació de riscos laborals de Catalunya. La Llei de prevenció de riscos té un instrument; diu: «amb els excedents de l'acció de les mútues». Les mútues, entitats col·laboradores de la Seguretat Social que gestionen els recursos procedents de les quotes dels empresaris per a prevenir els accidents de treball. Hi ha uns excedents. Amb aquests excedents es planteja la constitució d'una fundació a nivell estatal, però també la possibilitat que, a nivell de comunitats autònomes, es constitueixin fundacions que regulin aquest tema. No és possible –ho repeteixo–, després de quatre anys, que aquest element no s'hagi desplegat i que hàgim renunciat a constituir-lo. El primer element, quan hi ha un suport i un consens social, en aquest tema, és que aquesta qüestió s'ha de fer perquè és el mecanisme per a poder complementar i ampliar els re-

cursos que destinem a la prevenció, sense oblidar que hi ha un element bàsic, que és que les mútues tenen la seva finalitat, els seus recursos, han d'administrar determinats elements; però, evidentment, la fundació és un element que ha de permetre que, a Catalunya, els recursos destinats a la prevenció de riscos laborals siguin molt més importants.

El tercer punt, la tercera idea és allò que plantejava d'un plantejament estratègic. Aquí, en aquest tema, dissortadament, ens passa com amb altres coses quant a l'acció del Govern de la Generalitat. En algun moment de la nostra història vam ser pioners i, després, ens hem adormit en els llorers. Vam ser pioners en la discussió i en la prevenció, i en l'elaboració d'un pla de prevenció de riscos laborals, però després ens hem adormit, no l'apliquem, hi ha profundes mancances en aquest tema, perquè, si hagués funcionat, no estariem amb les dades que estem de creixement de l'accidentabilitat; per tant, en el seu moment ho vam fer, però no podem viure de records, ni amb el record. El que plantejem, des d'una posició positiva, és reprendre, actualitzar aquest plantejament incorporant les noves dades, les noves situacions i el nou entorn en què ens movem. És, doncs, una situació estratègica, perquè ha de condicionar l'actuació d'agents socials, d'administracions i de tot el conjunt d'ens que participen en la prevenció dels riscos laborals.

El quart punt és, ben bé, intentar evitar que es faci veritat aquella dita que en castellà diu *en casa del herrero, cuchillo de palo*. Per primera vegada, la Llei de prevenció de riscos laborals s'aplicava també, obligava també les administracions públiques. Fins ara, l'Administració quedava al marge de la normativa de prevenció de riscos laborals; amb la Llei de prevenció de riscos, es planteja que l'Administració també ha de complir les mateixes normes que les empreses privades; ha de constituir el seus comitès de seguretat, els seus organismes, etcètera, etcètera. La Generalitat no té, encara, l'administració que ha de vetllar perquè l'empresa privada compleixi la normativa, no té, encara, constituïts els seus organismes en la seva totalitat. I amb això li plantejem un element claríssim: un termini de tres mesos; de tres mesos un cop s'han superat tots els terminis possibles, haguts i per haver, d'aquesta situació d'incompliment de la normativa que ella mateixa havia de fer. És un element, per tant, de donar exemple, és un element de fer complir la Llei i de tenir la legitimitat, quan es va a una empresa privada, de dir «a casa meva, ho estic aplicant»; si no, realment, totes les institucions de la Generalitat surten «capidisminuïdes», amb aquest plantejament.

I, per últim, el cinquè punt és l'elaboració d'un pla d'inspecció. Aquest, possiblement, és el punt amb què hi haurà menys discrepàncies, perquè aquesta proposta la vam fer a finals del mes de desembre i ens hem trobat que, a finals del mes de gener, quan es presenten les dades, vénen acompanyades d'un pla d'inspecció que s'assembla molt al que havíem presentat feia un mes abans; per tant, haurem de tenir poques coses.

Només fer un últim èmfasi en alguna cosa: nosaltres, amb aquesta idea del pla d'inspecció, fem una equiparació, establim i ens preocupa la relació existent entre

temporalitat i sinistralitat. No som nosaltres els únics. Fins i tot pèrits que fan informes per a jutges reconeixen que hi ha algunes empreses que, donada la situació de precarietat, estan aplicant el que ells mateixos denominen –no sóc jo, sinó ells mateixos– «terrorisme laboral», en el sentit que, a partir de la precarietat, s'apliquen condicions de treball molt dificultoses que incrementen aquesta situació. I ho diuen pèrits que porten vint-i-tres anys d'experiència en aquests temes, quan fan un informe per a un jutge. No estem parlant d'allò d'un pamflet aparegut a la cantonada de l'«esquina», com es diu vulgarment, sinó d'informes documentats, en el sentit que aquesta és una situació que s'està produint. Temporalitat i precarietat són elements que s'han de combatre, i aquestes estan totes en l'àmbit de la Generalitat, de la Inspecció de Treball i de l'actuació com a autoritat laboral. És per això que creiem que aquest tema, encara que hi hagi una coincidència, no és sobrer, sinó complementari i molt important.

Res més i moltes gràcies. Per això demanem el suport al conjunt d'aquesta Moció que hem presentat.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals (tram. 302-00003/06)

Aquesta Moció la tractarem conjuntament amb la següent, que són idèntiques. Per tant, té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció sobre la sinistralitat laboral cobra més importància encara que quan va ser presentada per nosaltres la passada sessió plenària.

Per què dic això? Perquè les dades que hem conegut recentment així ho manifesten. Les xifres del 99 –vaig exposar l'altre dia les del període de gener a setembre–, les xifres totals del 99 pujaren en relació amb el 98. Des del 96 fins ara la sinistralitat, com se sap, ha pujat en un escandalós 40,5%, i la despesa total a tot l'Estat espanyol supera els 9 bilions de pessetes. Sí, ho han sentit correctament: són 9 bilions de pessetes, i una part molt considerable d'aquesta despesa correspon a Catalunya. Una despesa que han externalitzat a tot l'Estat espanyol 30.000 centres de treball, dels quals, segons estudis de reconeguda solvència, aquí, a casa nostra, més del 25% d'aquestes 30.000 empreses són d'aquí, com dic; és una despesa que ha de suportar i rescabalar el sistema públic de protecció social. Una despesa que és externalitzada massivament per uns sistemes d'organització del treball i per unes tipologies de contractes precaris i precaritzants.

Ara, mentre presentem aquesta Moció, tenim més informació al respecte –la que s'ha donat– i també existeix més preocupació fora d'aquí. El sindicalisme confederal ha convocat dos dies de vaga en el sector de la

construcció —els dies 24 i 25 de febrer— per a l'exigència de mesures serioses contra la sinistralitat laboral. El meu Grup se sent solidari d'aquest conflicte social i de les reivindicacions que expressen.

En realitat, aquesta Moció, la nostra, pretén donar un gir copernicà a la lluita contra els accidents de treball, orientar-nos a les causes i no a les conseqüències. Perquè el que s'ha fet dins ara —que no ho subestimo— ha tingut aquesta forta limitació: anar solament a les conseqüències, separant la salut laboral de la resta de les condicions de treball, i totes elles separades, escindides de l'organització del treball. I és tot això el que es tracta de corregir, nosaltres aquí amb les nostres responsabilitats i els agents socials amb la seva funció contractual. Uns i altres podem, doncs, compartir una similar activitat reformadora.

La Moció parla de la creació d'un institut de condicions de treball, que podria també formar part del Consell de Treball, Econòmic i Social, que desitjo que es creï d'una vegada, i ser, en concret, un instrument d'investigació, de proposta de nous sistemes d'organització del treball i de noves condicions, de millors condicions de treball; en concret, una cultura que propiciï la humanització del treball; de prevenció de les causes i no de prevenció de les conseqüències; de prevenció de l'ús del treball i no dels seus abusos. Aquest seria el primer element de la necessària reforma de l'empresa.

És possible que algú pensi que, amb la creació d'aquest instrument, de l'Institut, s'incrementa la inflació d'instituts aquí, a Catalunya. És una opinió que podria tenir raó en un sentit abstracte, però quan coneixem les persones afectades en tan gran nombre i les astronòmiques xifres d'aquests 9 bilions de pessetes, l'Institut que proposem és una inversió, una inversió en vides i una inversió en diners, i és, a la vegada, un instrument que incidiria positivament en defensa de l'estat del benestar, molt interferit per aquestes externalitzacions tan massives.

Permeti'm una petita expansió. Sóc un dels pares del Tribunal Laboral de Catalunya. Doncs, bé, durant molt de temps la proposta que fèiem, el Tribunal Laboral de Catalunya, va ser titllada d'una despesa més i coses semblants. El Tribunal Laboral de Catalunya és un notable instrument de solució de conflictes, cada vegada més prestigiós a casa nostra i prestigiats fora de Catalunya. Va ser —és ja, com molts de nosaltres dèiem— una important inversió.

Així, doncs, he posat l'accent en la primera proposta perquè és la que pot suposar una eficaç discontinuïtat en la lluita per una vida millor als centres de treball, però amb la mateixa passió podria defensar la resta de les propostes d'aquesta Moció, i m'afegeixo a les paraules de l'il·lustre diputat senyor Rañé.

Sí que vull dir que quan parlem de revisar el Pla de riscos laborals volem que se'n faci una revisió integral, omnicompreensiva. En definitiva, el que volem són instruments forts per millorar el pla que ens presenta la Conselleria de Treball, que és un pla important però alhora amb una filosofia antiga i que ve a ser *más de lo mismo*. En definitiva, el que volem és que vostès ens acompanyin votant afirmativament a aquesta Moció

que ve a enfortir també el marc català de relacions sociolaborals per a un millor espai social català.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A ambdues mocions s'hi ha presentat una mateixa esmena del Grup de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputats senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, senyor president, em posicionaré també pel que fa a la resta de les dues mocions, i defensaré, naturalment, l'esmena que acabem de presentar. Començaré per l'esmena, potser, perquè és el que em dóna dret a intervenir ara abans de la resta dels grups.

Mirin, ens ha semblat que era oportú presentar una esmena al punt número 4 perquè el que demanen els grups interpellants és la posada en marxa dels serveis de prevenció en l'Administració pública, que, com molt bé ha dit el senyor Josep Maria Rañé, està contemplat en la Llei de riscos laborals.

El Decret 312 de la Generalitat, de desembre del 98, ja preveia la posada en marxa d'aquests serveis de prevenció i donava dos terminis. Donava un termini fins al juny, és a dir, sis mesos per a la pràctica generalitat de tots els departaments, i un any per a dos departaments específicament especials, que eren Ensenyament i Sanitat.

Bé, doncs, el juliol de l'any passat es van aprovar tots els plans de riscos laborals de tots els departaments, excepte els d'Ensenyament i de Sanitat. El d'Ensenyament es va aprovar més tard —està ja en funcionament—, a Sanitat, el dia 28 de gener es van reunir les parts per negociar i per concretar en què havia de consistir el Pla de riscos laborals del Departament de Sanitat. Ens sembla, a nosaltres, que, abans de tres mesos..., vaja, tenim la seguretat que abans de tres mesos aquest Pla estarà aprovat, amb la satisfacció de totes les parts, amb els mitjans i el personal adequat.

Ens ha semblat que valia la pena presentar una esmena perquè, en aquesta negociació, no hi ha només la voluntat de l'Administració de complir. En una negociació les coses es poden dilatar, i pot trigar més temps dels tres mesos concrets que demanen ambdós interpellants. I els agrairíem molt que, donat que els plans de riscos laborals estan fets, que només queda aquest de Sanitat, que està molt avançat, però que podria, per alguna circumstància, allargar-se el pla de negociació, perquè no depèn només de la voluntat de l'Administració, ens semblaria una clàusula de salvaguarda poder dir «en el termini més immediat possible». I és en aquest sentit que hem presentat l'esmena, que jo demano que l'acceptin els dos grups interpellants.

Tot el que s'ha dit aquí l'altre dia i avui respecte a la sinistralitat laboral és veritat. Tenim un lideratge que no volem; tenim un lideratge de sinistralitat laboral tremendament alt. Podria fer explicacions i podríem entrar en explicacions, però jo crec que no cal perquè

bàsicament estem d'acord i, tal com va manifestar el conseller de Treball, del que es tracta és de resoldre aquest problema, del que es tracta és de donar-li la volta al tema, dominar-lo i fer que la sinistralitat laboral sigui una anècdota i no sigui un drama diari; drama diari que no és, senyor López Bulla, el dels 9 bilions, tot i que és una quantitat que impressiona, però vostè i jo estem d'acord que el drama més gran és la situació humana en què queden aquestes persones. Aquest és el verdader drama: la situació de les persones que queden, unes per desgràcia amb seqüeles per tota la vida, altres que perden la vida, i la majoria d'elles en una situació no desitjable.

Però el que vostè demana, o el que demanen els proponents en el punt número 1, que la creació d'un institut, que ja es va estudiar en el seu moment, no resol aquest problema, al nostre criteri. Podria ser un instrument més però no resol el problema. Per què? Perquè no es tracta de crear nous instruments, sinó d'aprofundir en els que tenim que poden resoldre aquest problema. No es tracta de burocratitzar més, sinó d'utilitzar millor els recursos. No es tracta tant d'acumular competències en un institut que, d'altra banda, hi ha un institut important que té incidència a Catalunya, que no en tenim la transferència, que és l'Instituto de Higiene y Salud en el Trabajo, que ja fa estudis, ja fa posicionament i assessorament respecte a aquests temes. No es tractaria d'això i no es tracta de duplicar la funció que li vam donar en el seu dia a la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut en el Treball. Aquesta Comissió es va crear per, d'alguna manera, coordinar i resoldre el que podria ser part de la competència que vostès demanen per a l'Institut.

Però és molt difícil crear un institut que acumuli les competències de distintes conselleries per a un fi que –el que diu literalment la Moció en el seu primer punt– és el de gestionar tots els recursos. No és fàcil poder crear aquest Institut. Es va estudiar, es va veure que era car i poc eficaç i, en el seu lloc, es va substituir per una comissió interdepartamental de seguretat i salut en el treball, que ja funciona i que pot funcionar millor, si no és que funciona a la perfecció i al gust de tothom.

El punt número 2 de les dues mocions tampoc el podem votar favorablement, però no perquè estiguem en desacord amb la creació d'una fundació. Perquè en el que hi ha darrere de la creació de la Fundació, que ha explicat el senyor Rañé, hi estem absolutament d'acord; el que hi ha darrere d'això només és un advertiment als governs centrals que hi ha uns recursos que se'ns deuen i que se'ns haurien d'haver anat aplicant des de fa uns quants anys i no s'han aplicat. I és molt important per a la lluita contra la sinistralitat disposar d'aquests recursos.

Vostès saben que l'addicional cinquena de la Llei de riscos laborals, que ens va costar molt que s'aproves, sobretot un paràgraf final que diu exactament: «serán atribuidos para su gestión a los órganos tripartitos y de participación institucional que existan en dichos ámbitos y tengan naturaleza similar a la Comisión Nacional de Seguridad y Salud en el Trabajo...» Estem parlant, en aquesta addicional, dels recursos, dels recursos que tindrà la Fundació que es va crear amb l'addi-

cional cinquena d'aquesta Llei; recursos dels quals ens correspon el 16%, que en el moment que vam aprovar la Llei calculàvem que serien aproximadament 700 milions de pessetes, que si vostès compten de l'any que vam aprovar la llei –95– fins avui, imaginin-se si se'ns hauria d'haver traspasat recursos per a lluitar contra la sinistralitat. Però què va passar? Va passar que la Llei de riscos laborals, que es va aprovar amb certes dificultats, i pel que fa referència a aquesta addicional amb poca fe per part del Govern i poc entusiasme per a posar-la en pràctica, no va crear la Fundació; el Govern que hi havia en aquell moment, el Govern estatal del Partit Socialista, no va creure oportú crear la Fundació. Ha estat, finalment, després de dos, tres anys, el Govern Popular qui ha creat la Fundació. Però ni l'un ni l'altre, encara, ni amb l'un ni amb l'altre, encara, hem fet números; encara no han aportat els recursos que necessitàvem. I com diu aquesta addicional, diu que aquests recursos poden i han de ser traspasats als organismes tripartits, és a dir, organismes de participació institucional, que aquí, a Catalunya –i ho vam dir, i si miren els diaris de sessions del Congrés dels Diputats es diu explícitament–, aquest organisme tripartit és el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral. I el que demanem i el que volem és que d'una vegada es posin en marxa els mecanismes perquè aquesta Fundació estatal repercuteixi els recursos en totes aquelles autonomies que tenim dret a rebre'ls. Per tant, no és que diguem que no a la Fundació per l'objectiu, sinó perquè està, l'objectiu, cobert amb el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, i el que reclamem i haurem de reclamar amb força a Madrid és que, d'una vegada, es territorialitzin els recursos de què havíem parlat.

Té dos punts més, la Moció, que són el 3 i el cinquè. En el 3, la Moció ens demana revisar el Pla de prevenció de riscos laborals. Nosaltres hi estem d'acord. S'ha de revisar; potser, fins i tot, diríem, s'ha de revisar en profunditat; fins i tot, probablement, s'ha de fer un nou Pla. Hi estem d'acord; s'ha de revisar amb tota la profunditat que les parts considerin que s'ha de fer.

I finalment, elaborar un Pla d'inspecció, que he sentit, del senyor Rañé, que no està massa satisfet del Pla; però és evident que és important que hi hagi un pla, i un pla adequat, com sap el senyor Rañé, amb l'autoritat que tenim i la competència que tenim per a donar instruccions a la inspecció. Però és veritat: s'ha de fer i s'hi ha d'estar a sobre, i nosaltres coincidim amb vostè, amb els dos interpellants, perquè s'aprovi, i votarem favorablement aquest punt, tal com vostès l'han redactat.

Resumint, senyor president, per al moment de les votacions, i pel que fa referència al nostre Grup Parlamentari, votariem en contra el punt número 1 i el punt número 2, votariem que sí al número 3... Els demano, als dos interpellants, que ens acceptin l'esmena del número 4 per poder-la votar, donada la poca varietat que hi ha entre el que vostès demanen i el que nosaltres proposem; el fet important és que els serveis de prevenció estan fets; en falta un i està a punt d'acabar. Doncs, donat que és un tema de matís, jo els demano que ens acceptin aquesta esmena per no haver de votar en con-

tra del punt número 4. I votarem que sí, senyor president, al punt número 5.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per tant, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya..., no fa ús de la paraula. Moltes gràcies.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

De l'escó estant. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre seguretat i salut laboral tindrà el nostre suport perquè, com es va fer evident en el seu moment amb les dades posades sobre la taula, en què Catalunya encapçala la llista de sinistralitat laboral de l'Estat, és clar que cal posar-hi remei i, per tant, tot el que sigui avançar en la superació d'aquest problema ha de rebre el nostre suport. Nosaltres estem d'acord, doncs, amb els cinc punts; amb el primer, el fet de gestionar de forma integral les competències i recursos en matèria de prevenció amb la creació d'aquest Institut de condicions de treball i salut laboral; que sigui, en fi, consensuat entre organitzacions empresarials, sindicats i l'economia social; també amb la Fundació, i, en relació a les altres qüestions, amb el Pla de prevenció de riscos laborals, adaptant-lo a la situació actual, i en el quart i cinquè punts, tant amb el tema de la prevenció de la Generalitat com amb el Pla d'inspecció.

Val a dir que, lamentablement, en alguns casos, en el cas, concretament, dels punts quatre i cinc, de fet, la Generalitat podria haver ja moltes..., en fi, podria haver avançat en la matèria i, encara, en molts àmbits de la mateixa Administració de la Generalitat, no s'està complint la legislació vigent; per tant, tot el que sigui avançar en aquesta direcció és necessari, així com, pel que fa al Pla d'inspecció, amb les empreses que són les que, clarament, estan produint aquest augment brutal de la sinistralitat. Bàsicament, estem parlant d'empreses de treball temporal, on el model de contractació precària fa que el personal no estigui preparat per al tipus de tasques que se'ls encarrega i això fa, en definitiva, que la sinistralitat s'accentui, se centri, sobretot, en aquest àmbit; per tant, doncs, l'accent hauria de ser posat en aquest Pla d'inspecció en aquest tipus d'empreses que lideren la contractació precària, perquè és allà on, de fet, s'està incrementant amb molta més força tota aquesta sinistralitat que provoca, diguem-ne, drames humans.

Per totes aquestes raons, doncs, senyors diputats, el nostre suport serà íntegrament al conjunt de la Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, conseller de Treball, és un plaer per mi poder estar avui parlant d'una moció presentada sobre sinistralitat laboral. En aquest aspecte, vull agrair als ponents, al Partit Socialista i a Iniciativa per Catalunya - Verds, que hagin presentat una moció sobre sinistralitat laboral. Crec que és un tema de què s'ha parlat en molts i molts llocs, se n'han fet moltes i moltes ponències i, a vegades, sembla que sigui un tema exhaurit, que sigui un tema esgotat. Escolti'm, no; jo crec que és un tema en què no hem d'estar en l'endogàmia dels tècnics, dels especialistes, del sectors dels mercats laborals, sinó que és un gran tema amb un gran arrelament social.

Escolti'm, la preocupació, la pèrdua de vides, els accidents de treball, les malalties professionals, les baixes, les incapacitats permanents –totals i absolutes–, de molts treballadors són un greuge per a la nostra societat i per a la societat catalana.

Conseller, jo li haig de dir que, de la interpellació que vostè va fer, de la contesta que va fer a la Moció, ens va presentar unes dades, unes dades que s'han empitjorat, unes dades que ja la resta de grups parlamentaris han fet esment. Ha fet esment el meu company, l'il·lustre diputat senyor José Luis López Bulla, del cost que ha suposat 9 bilions de pessetes a la legislatura, a tota la legislatura, senyor López Bulla, i que està anualitzat en un cost de 2,3 bilions de pessetes anual a tot el territori nacional, i això està amb uns costos directes i indirectes, amb uns costos de pèrdua d'hores de treball, amb unes despeses i uns costos públics d'incapacitats temporals, amb uns costos sanitaris, i que, verdaderament, un estat modern i un estat del benestar no se'ls pot permetre.

Ara bé, al Grup Parlamentari Popular no ens preocupa solament aquesta despesa, sinó que ens preocupen les persones; ens preocupen les pèrdues de vides, ens preocupen les incapacitats i ens preocupa el destrossament de moltes famílies que estan perdent aquelles persones que estan treballant i que han sofert un accident de treball, i, verdaderament, hem de posar fil a l'agulla.

El president

Senyora diputada, esperi's un segon... Moltes gràcies. Pot continuar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president.

Per això li dic, senyor conseller, que hem de posar fil a l'agulla. Per què? Perquè Catalunya, dissortadament, és una de les comunitats autònomes, la primera, en accidents de treball, i, encara que no els agradi, quan venien representants de l'Administració general de l'Estat a donar les dades dels accidents en termes absoluts, que eren 151.000 l'any 98, i vostès van donar les dades de 171.000 aquest any 99, amb la qual cosa hi ha hagut un creixement de 20.000 accidents de treball, el més alt des de l'any 95, encara que a vostès no els agradava, quan venia l'Administració central a dir que Catalunya

era la que més accidents de treball tenia de tota la resta de l'Estat, vostès sempre ens deien que l'índex absolut, en el termini amb l'índex de sinistralitat, amb el nombre d'accidents per mil habitants, no era així. I és ben cert, s'han de donar les dades absolutes i les dades relatives. Ara; això no treu que Catalunya segueixi tenint un problema de sinistralitat laboral com el que té.

I, escolti, jo miro les dades que vostès va donar ahir; les dades que vostè va presentar de la nova conjuntura laboral de la sinistralitat laboral de Catalunya. Són força preocupants, i no solament en sectors com la construcció, sinó en sectors molt importants com els serveis. Escolti, en dades, els accidents estan pujant en tots i cadascun dels seus graus –accidents lleus, accidents greus i accidents mortals. Hi hem de treballar força. I vostè ho sap, conseller, que, des del Grup Parlamentari Popular, junt amb les altres forces polítiques, nosaltres estem en l'absoluta predisposició de treballar des del consens i des del diàleg per aconseguir que no hàgim d'estar parlant sempre de la sinistralitat laboral, sinó que aconseguim fets reals i solucions reals.

El senyor president de la Generalitat de Catalunya, que és aquí present, va estar fa..., l'any 98, a la cimera sobre seguretat i salut laboral que es va celebrar a Madrid, i que –ho recordaran molt bé– vam signar, la comunitat de Catalunya, un protocol de cooperació interinstitucional amb totes les administracions públiques i amb totes les comunitats autònomes. Jo li preguntaria també, conseller, que aquest protocol se segueixi complint, que aquesta cooperació institucional se segueixi fent. I l'hi dic, si més no, per un exemple important. A part de les dades que vostè va donar, es va presentar abans d'ahir un informe de Comissions Obreres en el qual es deia que, a Catalunya –gràcies a Déu–, havia començat a davallar el nombre d'accidents de treball amb un augment solament del 10%, un augment intermedi. Però en comunitats autònomes com Aragó –no s'oblidi–, que tenia els índexs de sinistralitat laboral més alts, després d'haver fet un pla especial que va ser produït arran d'aquesta cimera de seguretat laboral, ha estat la comunitat autònoma on s'ha produït una davallada més important d'accidents de treball. Jo els preguntaria, a la Conselleria i a l'Executiu, en funció de les seves competències, que analitzin plans com, per exemple, el pla especial d'Aragó, i que ens posem a treballar per poder aconseguir que la nostra comunitat també tingui davallades d'índex de sinistralitat com aquestes.

Ara bé, senyor conseller, la responsabilitat és de tots, eh?; la responsabilitat és de tots, i vostès bé ho sap, i la responsabilitat també és dels parlamentaris que aquí som. I per això, en funció d'aquesta responsabilitat, en funció del vot que ens van donar els catalans a totes i cadascuna de les forces polítiques que estem aquí representades, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, creiem que ens de posar a treballar; partim de la praxi i de la pragmàtica, i analitzarem aquesta Moció que van presentar els nostres companys ponents.

El primer punt era el de crear un institut que gestionés de forma integral les polítiques de sinistralitat laboral. Doncs, bé, nosaltres, en aquest primer aspecte, no som absolutament partidaris de crear aquest Institut, però no perquè no creguem que sigui operatiu. També li haig de

dir, senyor conseller, i els haig de dir, als ponents, que de les dades presentades a Comissions Obreres, es veu que l'Institut..., Madrid, que té Institut de Treball, Navarra, el País Basc, que en tenen, han estat les comunitats autònomes on s'han produït uns majors increments d'accidents de treball. Això tampoc vol dir res, ni vol dir que l'Institut no funcioni –no per això, senyor conseller, li estic donant la raó a vostè, ni molt menys; simplement, estic dient les dades que estan a sobre la taula. Ara bé, aquest Institut podria gestionar-ho molt bé, però creiem que s'ha d'anar pas per pas. Per què li dic això, senyor conseller? Li dic això perquè encara que aquest Institut gestionaria de forma integral competències que comporten altres conselleries –com Ensenyament, com Sanitat, com Indústria, etcètera–, creiem que el tractament que està tenint la Conselleria de Treball del problema de la seguretat laboral no és el que hauria de ser per un executiu de la Generalitat de Catalunya.

Per què? Teniu, solament, una Subdirecció General depenent de la Direcció General de Relacions Laborals, amb un pressupost minso... Escoltin, vostès saben que tenen competències executives d'impuls, de promoció, de sensibilització de la societat catalana, i que aquestes les han de fer vostès, les han de fer des de la Generalitat de Catalunya. I escolti'm, senyor conseller, no em digui que amb el pressupost que tenim, que ho estem fent; no podem fer-ho. I jo li prego des d'aquí, des d'aquesta cambra, junt amb tota la resta de forces polítiques, que ens posem a fer-ho i que podem fer-ho; Aragó, ja l'hi he dit, ha estat un dels exemples més clars i més evidents d'això.

El segon punt important era la creació de la Fundació de Riscos Laborals. Miri, l'aplicació de la Llei 30/95, de la famosa Llei de prevenció de riscos laborals, i la transposició de la Directiva a aquesta Llei, ens va donar un nou marc laboral; un nou marc laboral, homogeneïtzat, europeu, però que, dissortadament, ens ha produït un increment del 40% de les morts al territori nacional, i que ens ha produït tres milions –tres milions– d'accidents de treball més dels que ja hi havia prèviament a aquesta Llei. Alguna cosa passa, i hem d'analitzar què és el que passa.

La Fundació de Riscos Laborals, establerta amb la disposició addicional cinquena, estableix la creació d'una fundació per a fer totes aquelles accions de promoció, de millora de les condicions de seguretat i salut en el treball, sobretot, i especialment en el teixit de les petites i mitjanes empreses. No oblidem que Catalunya, i la resta del territori nacional, té un entramat de teixit de petites i mitjanes empreses que constitueixen gairebé el 90% del sector productiu a tot el territori nacional. Bé, doncs, nosaltres creiem que, en aquesta Fundació de Riscos Laborals, s'ha de fer, per part de la Generalitat de Catalunya, un esforç per estudiar la viabilitat de la territorialització d'aquests fons; uns fons que havien de ser de 6.000 milions de pessetes i que provenien dels Fons de prevenció i rehabilitació, dels excedents de les mútues i entitats col·laboradores. I que, com vostès també saben, el Partit Popular s'hi va posar a treballar, després del compliment de la Llei, però encara no s'ha aconseguit –s'ha aconseguit, ja, crear la Fundació–, i,

ara, en el que ja estem treballant és que la Tresoreria General de la Seguretat Social pugui, ja, adjudicar aquests 2.500 milions anuals, i que es pugui fer la territorialització dels fons.

Per això, què hem fet, des del Partit Popular? (*Pausa.*) Des del Grup Parlamentari Popular, hem presentat dues proposicions no de llei que creiem cabdals. Perquè creiem, a la primera Proposició no de llei, i recollint el que han fet els meus companys ponents, senyor Josep Lluís López Bulla i senyor Josep Maria Rañé, que s'ha d'instar el Consell Executiu i la Generalitat de Catalunya i, en aquest cas, la Conselleria de Treball, que creï una direcció general de seguretat i salut en el treball, que augmenti... Ja que han tingut la moratòria, senyor conseller, d'aquests cent dies, doncs, jo crec que seria bo aprofitar que, en aquesta negociació pressupostària, puguem incloure una major dotació pressupostària per a aquesta direcció general. I em dirà el meu company Josep Lluís López Bulla que aquest no era, únicament i exclusivament, l'interès que ells tenien en la creació de l'Institut (*remor de veus.*) A més... (*remor de veus.*) No sé si els estic esgotant, però els pregaria... (*forta rumor de veus.*)

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar al més aviat possible.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Ara, al més aviat possible.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Llavors, nosaltres, el que creiem és que, a més de la Comissió Interdepartamental, i dintre del Consell de Treball, Econòmic i Social, s'ha de crear una comissió tripartida, de participació dels agents econòmics i socials, que estudiï els efectes que la globalització i els efectes que les noves formes de producció del treball poden estar fent a la sinistralitat laboral.

Sobre els altres tres punts, que veig que se m'esgota el temps. El Pla de prevenció, li haig de dir que està exhaurit; aquest Pla de prevenció s'ha acabat amb el 2000, i el que hem de fer, ja, és estudiar un pla nou –estudiar un pla nou. Sobre els serveis de prevenció a la mateixa Administració, em satisfà que la Generalitat de Catalunya els hagi tingut gairebé tots establerts, que només resti el d'Ensenyament. I sobre el Pla d'inspecció també li dic que el Pla d'inspecció no únicament ha de restar, sobre aquell percentatge, aquell 2% d'empreses que constitueixen el 48% de la sinistralitat laboral, sinó sobre la temporalitat, sobre el control de les empreses de treball temporal i, sobretot, sobre l'acció de sensibilització i difusió que la Generalitat de Catalunya té competències.

El president

Senyora diputada, ara sí que hauria d'acabar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, l'il·lustre diputat senyor Rañé té la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Molt curt, per dir al proponent de l'esmena de Convergència i Unió, el senyor Hinojosa, que m'ha recordat allò que es diu *casi «ná», lo del ojo, y lo llevaba colgando*. Ho dic perquè el problema és que diu «només ens en falta un», però, és clar, és el 33% del pressupost, és l'entitat més gran de la Generalitat... Bé, escolti, després de pensar-ho molt, sense gaire entusiasme, hem considerat que, com que nosaltres li donàvem tres mesos de termini i podia considerar-se que el Parlament li donava una pròrroga més enllà del que la mateixa Generalitat ha fixat, preferim el seu redactat, perquè «en el temps més curt possible», de totes maneres, posarà de manifest que s'han sortit del termini que es van fixar vostès mateixos. Li acceptem l'esmena. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor López Bulla, per pronunciar-se, també, sobre l'esmena.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Hinojosa, prou que sé que el problema fonamental és humà –ho vaig dir l'altre dia– i, aleshores, la seva intervenció en aquest sentit o és ignorància del que es va dir l'altre dia, i que queda reflectit al *Diari de Sessions*, o es mera retòrica –mera retòrica, dic.

No hem plantejat la creació de l'Institut com una inflació burocràtica, sinó, com s'ha dit, com un gir copernicà per anar a les causes que provoquen la sinistralitat i no a les conseqüències. És obvi que accepto amb molt poc entusiasme la seva esmena i amb molta «retranca», molta «retranca» per la senzilla raó que, quan es parla del «termini més breu possible», li diré que el Consell Executiu de la Generalitat té un concepte excessivament gelatinós dels terminis, com ho prova que no s'ha posat en marxa el Consell de Treball, Econòmic i Social, encara, ni el Servei Català de Solució de Conflictes, que dorm el somni dels justos des de fa tres anys. De manera que, per aquestes raons, amb una certa resignació, admeto la seva esmena.

Prenc nota, tanmateix, de la seva proposta –indirecta, en aquest sentit– de fer un nou Pla de riscos laborals –ho dic com a indicació– i també prenc nota de les propostes que ha fet l'entusiasta col·lega del Partit Popular en relació amb aquest instrument que proposa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passarem ara a la votació d'aquesta Moció. *(Pausa.)* El senyor Camp em demana la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Votació separada dels punts 1 i 2 de la resta.

El president

Passarem a votar, ara, precisament, el punt número 1 i el número 2.

Comença la votació.

Aquests punts han sigut rebutjats per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, a continuació, a votar la resta de la Moció.

Comença la votació.

La resta de la Moció ha sigut aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament
(tram. 302-00002/06)

A continuació, tractem el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament. Està presentada per la il·lustre diputada senyora Dolors Comas, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula. *(Remor de veus.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, demano que, si algú vol sortir de l'hemicicle, ho faci amb una certa celeritat, perquè hi ha la diputada senyora Comas preparada per intervenir en la Moció que correspon a l'ordre del dia. *(Pausa.)* Gràcies. Senyora Comas, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui tornem a parlar de l'Hospital General de Catalunya i no acabarem avui, en continuarem parlant, no sé si una altra vegada en aquesta cambra, sí, en tot cas, en altres organismes del mateix Parlament, perquè és un tema que no ha acabat, i no ha acabat, ni molt menys, tenint en compte que en aquests moments s'està pendent de veure com acabarà la resolució i el conveni que en derivi a partir de la fallida voluntària que va presentar l'Hospital General de Catalunya.

Per tant, doncs, nosaltres en presentar aquesta Moció, que deriva de la interpellació de l'anterior plenari, vo-

líem que una institució tan important com l'Hospital General de Catalunya en què la Generalitat de Catalunya, per altra banda, s'ha implicat d'una manera molt efectiva, molt material... A més a més, diria jo, no pot ser indiferent a aquesta situació, no podem ser indiferents al seu futur i, per tant, presentem en aquesta Moció el que nosaltres entenem que hauria de ser el futur de l'Hospital General de Catalunya.

Per tant, en aquesta Moció, com comencem? Comencem expressant una preocupació per la situació derivada de la petició de fallida voluntària; una preocupació que suposo que és compartida per tots els grups de la cambra, com no pot ser d'una altra manera, i una preocupació que, a més a més, doncs, ens fa o ens ha fet reflexionar de nou sobre quina ha sigut aquesta implicació, quina ha sigut la relació que ha tingut el Consell Executiu amb aquest Hospital General de Catalunya.

I és precisament amb aquest aspecte que nosaltres hem vingut mostrant desacords i continuem mostrant desacords. I per això justament, en aquesta Moció que avui presentem, demanem responsabilitats polítiques al Govern de la Generalitat per un aspecte concret, bàsicament per les successives aportacions de diners públics que s'ha realitzat a l'Hospital General de Catalunya.

Miri, havien dit, diferents membres del Govern, en diferents ocasions, en concret el senyor Trias, que ja no està amb nosaltres en aquesta cambra, que mai donarien finançament públic a l'Hospital General de Catalunya. I malgrat successives afirmacions en aquest sentit, en contra del que s'havia dit, s'ha aportat finançament públic a una institució privada com aquesta; s'han donat avals –l'any 93, un aval de 2.000 milions de pessetes; l'any 96, un aval de 1.600 milions de pessetes, i vull recordar que aquest segon aval es va concedir sense haver estat retornat el primer–, s'ha comprat activitat, com a mínim des del 1994, i aquesta activitat s'ha fet..., aquesta forma també de finançar amb diners públics recursos privats ha implicat derivar llistes d'espera a l'Hospital General de Catalunya dels altres hospitals públics de la zona i s'ha fet, per cert, comprant els serveis més cars que el que haurien costat en els hospitals públics de la zona.

Ens semblen raons suficientment de calat polític per demanar responsabilitats polítiques, i diem en la Moció que ho fem especialment per aquests 3.600 milions de pessetes sobre els quals ara caldrà respondre, perquè en aquests moments l'Institut Català de Finances és un dels creditors, justament, que està pendent de què pas-sarà amb uns diners que són públics, que són de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per això, també pensem que, de la mateixa manera que sempre ens hem oposat a aquest degoteig de diners públics a recursos privats..., millor dit, hauria de dir raig, pel broc gros, de diners públics cap a recursos, cap a una institució, cap a un hospital privat, en coherència, ens oposem també que, en el futur conveni que derivi de la resolució judicial, accepti, la Generalitat, una condonació del deute de diners públics, perquè, en definitiva, es tracta de diners que pertanyen a tot el poble de Catalunya i que, per tant, qualsevol solució privada

d'aquest hospital no pot passar per la condonació justament d'aquest deute, com a mínim del que pertany a la Generalitat.

Hi ha uns equipaments; hi ha uns treballadors i treballadores; hi ha unes necessitats sanitàries a la zona, unes necessitats sociosanitàries, també, que entenem que faria que si hi hagués una pèrdua d'aquest hospital seria en detriment de totes aquestes qüestions que acabo d'esmentar. I, per tant, nosaltres entenem que no es pot perdre un equipament sanitari com aquest i que, per tant, la nostra posició clara –i així ho expressem a la Moció– és que si no hi hagués una solució privada –si no hi hagués una solució privada, insisteixo–, aleshores, els equipaments que hi ha en aquest hospital, i que part d'ells com a mínim ara, precisament perquè la Generalitat n'és creditora, entenem que ja pertanyen a la Generalitat, aquests equipaments, el nostre posicionament és que haurien de ser de titularitat pública i passar al sistema sanitari públic.

Proposem, en aquest sentit, a la Moció que, un cop clarificats els drets de propietat, caldria, si passés –insisteixo en el condicional– a ser de titularitat pública, aleshores, constituir un consorci sanitari, fer un pla de viabilitat, i caracteritzem diferents elements que caldria que tingués aquest pla de viabilitat. Per exemple, una cosa tan evident com el fet de definir quins serveis sanitaris i sociosanitaris es podrien oferir, tenint en compte les necessitats a la zona, tenint en compte que hi ha altres hospitals que estan integrats a la xarxa d'hospitals d'utilització pública i tenint en compte, també, altres necessitats, com, per exemple, les derives de l'assistència en salut mental, i que ultrapassen fins i tot la mateixa regió sanitària. Entenem també que aquest pla de viabilitat, si l'Hospital fos de titularitat pública, hauria de garantir la igualtat d'assistència sanitària a totes les persones, sense atorgar cap tipus de privilegi als antics mutualistes. I caldria pensar en diferents formes de donar viabilitat a un equipament que és molt gran, que és ingent, que moltes vegades s'ha qualificat fins i tot com excessiu, perquè no sigui una rèmor, sinó que sigui marc de possibles utilitzacions. És a partir d'aquests elements que entenem també que mentrestant caldria, transitòriament, nomenar una comissió gestora de titularitat pública que es fes càrrec de la gestió corresponent a la part assistencial pública que avui té a càrrec l'Hospital General de Catalunya.

Per tant, són tota una sèrie de propostes que van adreçades a donar una sortida a l'Hospital General de Catalunya. Que evidentment hi ha un gran interrogant, que és quina serà la resolució judicial. Però penso que al mateix temps cal tenir una actitud respecte al futur conveni que s'hagi de signar i una política clara respecte al que volem que sigui aquest Hospital General de Catalunya en el proper futur.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Han presentat esmenes a aquesta Moció els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari Popular. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel

Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el projecte de l'Hospital General de Catalunya va ser gestat entre 1973 i la segona meitat dels anys vuitanta. Era un projecte d'iniciativa privada que es mirava en el mirall dels famosos hospitals privats dels Estats Units. Volia ser un hospital destinat a les classes mitjanes i altes del país. Els consellers eren en un inici personalitats de l'antic règim i van ser substituïts per noms del nacionalisme emergent a finals dels anys setanta. Tant a la societat civil que agrupa els que ara són 76.000 socis particulars com a la societat anònima que gestiona l'Hospital, hi figuren noms del món empresarial.

La societat va ser presidida durant bastants anys per l'advocat Joan Piqué Vidal. Des de l'etapa fundacional el projecte l'empenyia el metge i empresari Carles Solé Durall. Per a la viabilitat del projecte, es pretenien captar 300.000 socis. Al començament dels anys noranta, l'Hospital tenia greus problemes financers. Molts socis van acceptar la fórmula d'anticipar noves participacions i més d'un miler de persones van invertir entre tres i vuit milions de pessetes en una fórmula imaginada pel senyor Solé Durall i el seu director financer, Josep Alegrí. Aquest es va apoderar personalment de 653 milions de la caixa i va ser detingut i processat més tard. Entre vint i trenta socis més van aportar quantitats properes als cinquanta milions de pessetes cadascú. Abans de la suspensió de pagaments de 1993, quan l'equip gestor estava dirigit pel senyor Anton Cañellas, actualment Síndic de Greuges del Govern de la Generalitat, es va treure al mercat un nou recurs, una emissió de pagarés d'empresa amb una rendibilitat del 13%.

L'any 1993, l'Hospital General de Catalunya va fer suspensió de pagaments –12.000 milions de pessetes de deutes– i va ser quan se'n va fer càrrec com a president el senyor Pere Narbona, amb el suport dels treballadors del centre. Va reduir el valor dels títols en poder dels associats fins al preu simbòlic d'una pesseta, es van renovar tots els càrrecs directius i s'ha fet un esforç per sanejar un projecte que estava en realitat ja en fallida. Cal reconèixer a l'actual direcció un gran esforç per salvar el que era insalvable.

En els pressupostos de 1994, la Generalitat atorga un aval de 2.000 milions de pessetes a l'Hospital General de Catalunya. En aquell moment el conseller Trias va assegurar en aquesta cambra que es buscava una sortida estrictament privada, que no s'aportarien fons públics per a reflotar el centre i que el seu funcionament mai afectaria la resta d'hospitals públics. Aquests compromisos aviat van ser incomplets. Des de l'any 1995, el Servei Català de la Salut contracta activitat assistencial per als malalts del sistema sanitari públic per valor d'entre 1.500 i 1.700 milions de pessetes. Això significa al voltant del 25% dels ingressos de l'Hospital General de Catalunya. Ho fa a través d'un concert atípic, atès que l'Hospital General no pertany a la xarxa hospitalària d'utilització pública, i a través d'aquest concert envia a l'Hospital General de Catalunya activi-

tat coronària, radioteràpia i d'altres. Això ha significat, de fet, la modificació de fluxos de malalts dins de la xarxa sanitària pública.

El juliol de 1996 el Parlament de Catalunya aprovà l'ampliació de l'aval a l'Hospital General amb 1.600 milions de pessetes mitjançant la Llei de pressupostos de la Generalitat per a aquell any. La posició del nostre Grup va ser la d'exigir al Govern de la Generalitat l'elaboració d'un pla de viabilitat de l'Hospital General de Catalunya i un estudi de les necessitats assistencials de la zona del Vallès Occidental, tenint en compte les capacitats per cobrir-les per part dels serveis hospitalaris ja existents a la xarxa pública, com a pas previ a la concessió del nou aval. El nostre Grup va fer en aquest sentit una esmena a la Llei de pressupostos. Finalment, la nostra votació va ser la d'abstenció a l'ampliació de l'aval, a canvi que s'acceptés fer l'estudi de viabilitat que reclamava. La totalitat de l'import avalat va quedar, doncs, en 3.600 milions de pessetes.

El 1996 s'arriba a un conveni amb els creditors que permet aixecar la suspensió de pagaments. L'Hospital General aconsegueix tres anys de carència per retornar els deutes i una quitança del 50% dels deutes, és a dir, 5.382 milions de pessetes que ja no calia pagar. El 23 de novembre de 1999, quan acaben els tres anys de carència, l'Hospital General presenta una fallida voluntària al jutjat. La situació és d'un deute al voltant de 17.000 milions de pessetes, tot i la quitança anterior, dels quals 3.600 milions són l'aval de la Generalitat i 8.600 milions són deutes a Hisenda, per IRPF dels treballadors, i a la Seguretat Social.

Són molts els diners públics que s'han posat ja en aquesta aventura. Ja li vàrem dir al conseller de Sanitat, en les preguntes formulades el 22 de desembre en aquest plenari, el mateix dia en què el Grup d'Iniciativa per Catalunya va fer-li la interpel·lació, que el seu Departament ha de vetllar pels interessos generals de la sanitat i que té la responsabilitat d'estar al dia de l'evolució de l'Hospital General. L'aval de 3.600 milions de pessetes i el concert de 1.500 milions a l'any li atorguen la responsabilitat de vetllar pels interessos generals.

La Moció que avui debatem planteja en el primer punt manifestar aquesta preocupació per la situació creada per la fallida de l'Hospital General de Catalunya, que amenaça també d'abocar a l'atur 634 treballadors i treballadores. A aquest punt, per la nostra part, el nostre Grup hi donarà suport.

En el punt tercer es demanen responsabilitats polítiques al Govern de la Generalitat per les successives aportacions de diners públics. El nostre Grup creu que no és moment de mirar endarrere sinó endavant. Amb això no volem dir que no es pugui acusar el Govern de Convergència i Unió de contribuir a una fugida cap endavant; però ara el que cal és encarar el futur i intentar salvar el major nombre possible de llocs de treball i trobar una viabilitat, encara que només sigui parcial, a les instal·lacions sanitàries. El que cal ara és trobar consens i, per això, proposem un redactat diferent d'aquest punt, que és el següent, que és la nostra primera esmena: «El Parlament de Catalunya constata que les polítiques del Govern de la Generalitat de concessió d'aval els anys 93 i 96 per un import de 3.600 milions de pes-

setes no han servit per assegurar la viabilitat de l'Hospital General de Catalunya.»

Amb el punt 4, que diu que el Parlament declari que qualsevol solució privada ha de partir de la solució del deute existent i no pot suposar una condonació de deutes de l'Administració, hi estem d'acord. Creiem que no seria de rebut que les administracions creditors perdonessin deutes amb els diners de tots per donar l'Hospital sanejat a un operador privat.

La segona esmena que hem presentat és la de substitució de tot el punt 5 per una redacció totalment diferent, i que per les converses mantingudes esperem que tingui el suport de tots els grups. En aquesta esmena proposem que el Parlament acordi instar el Departament de Sanitat de la Generalitat a constituir un grup de treball o comissió en la qual participin representants dels grups parlamentaris, per tal que en el termini màxim de tres mesos elabori un dictamen sobre les propostes de viabilitat per als equipaments sanitaris de l'Hospital General de Catalunya. Aquest grup de treball haurà de tenir en compte les necessitats assistencials del Vallès Occidental i les possibilitats per a cobrir-les dels operadors de la xarxa hospitalària d'utilització pública existents a la zona. Creiem que cal avaluar les diferents possibilitats de reconversió dels actuals equipaments de l'Hospital General de Catalunya, o d'una part, per a d'altres finalitats com la d'hospital comarcal per atendre els ciutadans de Sant Cugat, Rubí i Castellbisbal, i equipament sociosanitari, etcètera.

Tanmateix, això ens permetria participar en l'intent de trobar una solució de futur amb la màxima transparència. La posició del nostre Grup en el grup de treball o comissió serà que l'Hospital General de Catalunya no pot costar més diners als ciutadans i ciutadanes de Catalunya; que s'ha de garantir l'assistència als usuaris de la sanitat pública que ara són atesos a l'Hospital General; que s'estudiï la possibilitat de readequar una part dels equipaments de l'Hospital General de Catalunya com a hospital comarcal de sector públic, d'acord amb els agents locals de Sant Cugat, Rubí, Castellbisbal, poblacions totes en creixement; replanificar la zona del Vallès Occidental d'una manera seriosa, redistribuint l'activitat pública; reclamar que s'avaluïn les necessitats sociosanitàries de la zona i la possible reconversió de part dels equipaments de l'Hospital General per a aquesta finalitat; que s'avaluïn quins actius es podrien realitzar per reconvertir-los a altres finalitats no sanitàries. No hem d'oblidar que aquest és un equipament al costat de l'estació del TGV i d'una zona en creixement.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Totes aquestes qüestions s'han de plantejar sense més demora. El nostre Grup està disposat a participar en la recerca de solucions en aquest sentit. Si prospera la nostra esmena, o la transacció que s'ha pactat, per a la creació del grup de treball o comissió, haurem donat un pas endavant en la transparència i en el consens necessari per abordar un tema, el de l'Hospital General de Catalunya, que ja ha anat massa lluny. I agraïm en aquest sentit la voluntat manifestada per la Conselleria per trobar aquest consens.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar l'esmena del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com han plantejat els altres grups que m'han precedit, el que ha succeït a l'Hospital General de Catalunya, jo defensaré les esmenes presentades pel Grup Popular i, al mateix temps, em posicionaré sobre la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, subsegüent a la interpellació sobre la política sanitària i especialment del seu finançament, així com de les esmenes presentades pel Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Grup Popular ha presentat una esmena que pretén modificar el primer punt del text de la Moció en el sentit de manifestar la preocupació per la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya, eliminant les connotacions negatives del text original. Mostrem aquesta preocupació perquè aquesta fallida afecta tant el servei sanitari que presta aquest hospital com els seus treballadors, que són més de 600 i que es troben en una situació d'incertesa fins que s'arribi a un conveni o a una solució.

No obstant això, el Grup Popular té confiança que la situació de l'Hospital General de Catalunya arribi a una solució viable i mantingui l'activitat assistencial, ja que considerem que pot assumir un paper rellevant, tant per la seva situació com per la seva infraestructura, els seus serveis i la cobertura sanitària que dona al Vallès Occidental.

Pel que fa al segon paràgraf de l'esmena del nostre Grup, en el qual insta el Govern de la Generalitat que, una vegada s'hagi resolt el procediment concursal, comparegui davant la Comissió de Política Social per presentar les actuacions que han acordat dur a terme les administracions creditors amb relació al futur de l'Hospital General de Catalunya, el nostre Grup considera que hem d'atendre la realitat, que no és altra que la fallida voluntària, i, per tant, mantenim un posicionament de respecte al procediment concursal. Per això, el Parlament de Catalunya no pot, *a priori*, ni decidir ni adoptar mesures al marge del conveni o del pla de viabilitat que aprovin els representants judicials; en conseqüència, no és convenient fer que cap previsió sobre les possibles solucions.

I és en aquest àmbit on s'han d'adoptar aquestes mesures que entenem que compliran els esmentats objectius. Hem de tenir en compte, però, que en aquest sentit encara no s'han nomenat els representants dels creditors, els síndics que han d'arribar als convenis, que han de ser aprovats per tots els interessats. Tots esperem que aquest pla contempli l'interès general sobre l'interès de les parts implicades i que, un cop aquest conveni estigui aprovat, el Govern el presenti al Parlament per tal de valorar-lo i perquè ens expliqui el compromís que assumeix l'Administració sanitària de la Generalitat per poder fer-ne, així, un control sobre les mesures contingudes en l'esmentat pla.

Amb relació al punt 3 de la Moció, la diputada senyora Comas considera que el Govern és mereixedor de depuració de responsabilitats per a la concessió d'aval. Creiem que no és hora, ara, de fer aquesta valoració perquè ens manca tota la informació necessària, tenint en compte que en aquest cas s'ha de determinar en el procediment concursal la qualificació de la pròpia fallida i, en tot cas, ja es depuraran, també, responsabilitats.

No estem d'acord amb el punt 4 pels motius abans esmentats: no podem condicionar un acord que ha d'adoptar el procediment concursal.

Pel que fa a l'esmena del Grup Socialista, que modifica el punt 5 de la Moció, de constituir una comissió en la qual participin representants dels grups parlamentaris per tal de valorar un dictamen sobre les propostes de viabilitat per als equipaments sanitaris de l'Hospital General de Catalunya, el Grup Popular hi donarà suport, ja que enllaça amb les nostres esmenes, donat que no es poden adoptar mesures al marge del conveni, o pla de viabilitat, que adoptin els representants judicials, però el que sí que es pot fer és elaborar un dictamen amb propostes, per tal que siguin valorades pel Síndic en representació de la Generalitat a l'hora de poder establir un conveni, així com treballar conjuntament en aquest sentit.

Dins d'aquesta Comissió s'haurà de valorar, també, el lloc que ha d'ocupar aquest Hospital respecte als serveis sanitaris, quina serà la seva titularitat, si hem de potenciar o no els seus serveis..., valorar, també, la possibilitat de fer un hospital universitari o d'alta especialització, on es realitzin tasques de recerca i docència, i millorar, així, el prestigi i la seva qualitat. Per tant, aquesta comissió pot estudiar moltes fórmules, però hem de tenir en compte —com ja he esmentat abans— que el pla de viabilitat s'ha de dotar mitjançant el conveni.

És per aquests motius, senyores i senyors diputats, que el Grup Popular votarà favorablement el punt 1 de la moció, si s'accepta la modificació de la nostra esmena; no donarà el seu recolzament als punts 3 i 4, i votarà, en canvi, favorablement la transacció de l'esmena al punt 4 del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar el posicionament, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo aprofitaré l'avinentsa del posicionament en aquesta moció, bàsicament, per fer alguna reflexió que va més enllà del que és l'Hospital General de Catalunya, tot i que, evidentment, l'objectiu fonamental d'aquesta intervenció és el posicionament amb relació a la moció. Però jo crec que hi ha unes quantes coses que vénen a tomb i que, en tot cas, com que ja ens anirem trobant al llarg d'aquesta legis-

latura, penso que és bo dir-ho en aquesta primera intervenció.

El tema de l'Hospital General de Catalunya és un tema extraordinàriament complex. És un tema del qual s'ha parlat a bastament en aquesta cambra i del qual s'ha parlat en molts altres llocs. És un tema que, a més a més, ha despertat una sensibilitat territorial que en aquests moments jo diria que està a flor de pell, fins i tot, en diverses mocions presentades per diversos ajuntaments de la zona i que se n'ha fet ja un problema no estrictament del Hospital General de Catalunya, sinó, diria, un problema gairebé territorial.

El problema de l'Hospital General de Catalunya no és un problema aïllat, és un problema que enllaça o entronca amb altres conflictes que hi ha en aquests moments en la sanitat a Catalunya. Que tenen res a veure, o no? Això és un tema absolutament relatiu. Jo crec que hi ha un fil conductor de tot plegat que, en el fons, és el títol de la moció, no? És a dir: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i, especialment, el seu finançament. Després, la política sanitària de finançament, relativament, no? I, després, el que ve és Hospital General de Catalunya. Però, en definitiva, segurament que aquest és el fil conductor de tot un seguit de problemes que hi ha en aquests moments en el nostre país en l'àmbit sanitari.

Problemes que –alguns– es van plantejar en el Ple d'ahir i que tindran continuïtat durant aquests propers dies, setmanes, mesos; d'altres, que estan a flor de pell i sobre els quals s'han presentat diverses iniciatives parlamentàries. Penso, per exemple, en tot el tema del Joan XXIII, a Tarragona, i penso en d'altres conflictes que hi ha en aquests moments, i que, en definitiva, jo crec que ens aboquen a una situació en què, segurament, el Govern ha de fer de Govern i l'oposició ha de fer d'oposició, i cap dels dos ha de renunciar ni pot renunciar, per responsabilitat del seu paper, però, d'alguna manera –i agafant-me a unes paraules de la senyora Figueras–, també, sincerament, crec que ha arribat l'hora de la recerca de les solucions en tots aquests conflictes i l'hora del consens. I, perquè això sigui així, és indispensable que el Govern faci de Govern, però que sigui generós –en aquest tema ha costat molt, sempre, per definició, que en aquesta cambra fos generós–, i que l'oposició també estiguem a l'alçada i siguem generosos, que també ha costat molt i, en definitiva, estem davant d'un tema que es presta a les lluites intervencions que s'han fet en tot aquest àmbit.

Per tant, segurament que la meua reflexió amb relació a la moció, però també amb relació a moltes més coses, va molt en aquesta línia de dir: «Escolti: hem plantejat un problema, hi ha un problema damunt de la taula, n'hi hauran molts més, els anirem plantejant, però, potser, seria el moment ideal per trobar un marc de debat de diàleg i de col·laboració, per trobar solucions a tot un seguit de problemes que aniran sorgint.» Per tant, des d'aquest punt de vista, jo m'afegiria a la demanda de consens i, també, amb la màxima col·laboració a l'hora de plantejar solucions.

Pel que fa a la Moció, estrictament, el nostre Grup Parlamentari, vistes les esmenes presentades i els anuncis

de transacció que ens han arribat, en principi, està globalment d'acord amb la Moció. Al primer punt, doncs –no cal dir-ho–, el nostre Grup hi votarà favorablement, perquè, entre altres coses, és evident que hem de manifestar la preocupació per tota la situació que s'ha creat al voltant de la fallida de l'Hospital General de Catalunya, i, sobretot, perquè al darrere hi ha un nombre important de treballadors i treballadores que tenen en risc el seu lloc de treball i, des d'aquest punt de vista, és obvi que hi donarem suport.

Pel que fa al punt tercer, segurament, seria raonable demanar responsabilitats polítiques al Govern, entre altres coses, perquè –com he dit abans– el Govern sempre té aquestes responsabilitats polítiques.

En qualsevol cas, nosaltres, com a gest, una mica, en la línia que comentava abans, optàrem per l'abstenció en el sentit que, potser, no és oportú que en aquests moments, si és que hi ha aquesta voluntat de diàleg, si és que hi ha aquesta voluntat de consens i si és que hi ha aquesta voluntat de començar a plantejar temes i a parlar de temes i a posar temes damunt de la taula, i a implicar-s'hi tots plegats..., doncs, potser, no és prudent que en aquests moments fem una pressió massa forta, i aquest punt, de la manera com està redactat, evidentment, representa una pressió important, i, en tot cas, podria representar, més aviat, un trencament o un allunyament de postures que no pas el que seria un apropament de postures, que és el que nosaltres defensem en aquests moments.

Pel que fa al punt quart, formalment, també hi votàrem a favor, tot i que, segurament, hi hauria molts matisos, és a dir, si poguéssim votar un «sí, però...» faríem aquest exercici. En qualsevol cas, és obvi que aquesta no és una votació possible. Per tant, entre el sí i l'abstenció, ens decantem pel sí, entre altres coses, perquè, segurament, un dels temes de què hem de començar a parlar i a debatre, tots plegats –a reflexionar-hi profundament–, és on és la línia entre allò que és públic, allò que és concertat i allò que és privat, perquè aquesta és una línia que, moltes vegades, es desdibuixa. I aquí, tots plegats, tots plegats –hi insisteixo–, moltes vegades, perdem el nord.

En aquest sentit, en qualsevol cas, és evident que el nostre Grup donarà suport a aquest punt quart, tot i que insisteixo que seria un «sí, però...».

I, finalment, el punt cinquè, jo crec que, de la manera com estava redactat, era un punt de difícil..., és a dir, era un punt que ens donava per debatre tot un altre ple sobre aquest tema. Amb les esmenes i les transaccions que s'han fet, jo crec que és un punt que queda prou clar i que nosaltres hi estem absolutament d'acord i, per tant, el votarem favorablement.

Per tant, des d'aquest punt de vista, a part del punt tercer, en què el nostre Grup s'abstindria, a la resta de punts, hi votàrem a favor. I, sobretot, voldria remarcar això: aprofitant l'avinentsa que s'ha parlat de l'Hospital General de Catalunya, però que, en el fons, el que s'està plantejant és quina és la política sanitària i, especialment, el seu finançament, aquí hi ha un fil conductor que ens ha de portar a plantejar i a..., no sé si a resoldre, però, en qualsevol cas, a compartir molts pro-

blesmes que avui dia té la sanitat a Catalunya. I, des d'aquest punt de vista –hi insisteixo–, seria bo que en començar la legislatura s'assentessin les bases i, des d'aquest punt de vista, tots plegats, Govern i oposició, fóssim capaços de començar a trobar punts de contacte, punts de diàleg i, sobretot, si és possible, punts de solució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem per substanciar la Moció secundària a la interpellació –com ha mencionat– feta el proppassat plenari, i, respecte al primer punt, evidentment, estem d'acord, com tots els grups han manifestat i com és lògic que hi estiguem, per la fallida de qualsevol empresa i, més encara, una empresa que té 636 treballadors, i suposo que l'èmfasi que la il·lustre diputada proposant ha posat en aquest cas concret és pel valor afegit de tractar-se d'una institució sanitària, d'un hospital i, per tant, el seu producte –utilitzant un símil– no són persones malaltes. Però, doncs, bé, nosaltres fem aquesta preocupació i aquesta singularitat, evidentment, ha de considerar-se i, per tant, ha d'assegurar-se la continuïtat de l'assistència sanitària que aquest hospital realitza.

En aquest sentit, ens consta –i ho va mencionar ja l'honorable conseller durant la interpellació– que el Departament de Sanitat i el Servei Català de la Salut es manifesten en el marc de mantenir l'activitat assistencial de l'hospital i que les opcions que es plantegin en el futur han de respectar els principis de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, d'equitat, exigència i accessibilitat dels usuaris.

Pensem que el redactat de l'esmena presentada pel Grup Popular millora el concepte global i, per tant, nosaltres votàrem positivament aquesta esmena, si la proposant volgués acceptar-la.

Respecte al punt 3, pensem que es contradiu amb l'esperit que manifesta aquest primer punt que vostè ha proposat, ja que és, precisament, aquesta preocupació pel manteniment del centre i la seva activitat assistencial la que ha motivat que diferents administracions hagin realitzat avals o acceptat deutes –tot en el més estricte compliment de la llei. Ha de considerar que el seguiment que l'Institut Català de Finances fa de les operacions avalades consisteix, bàsicament, a controlar l'evolució amb les entitats creditícies que les han concedit, per tal de comprovar que es respecten les condicions pactades i, específicament, el termini d'amortització. En el cas que ens ocupa, tenen pactada una única amortització a venciment, concretament, en dues operacions: una, amb venciment a 21 del VI del 2002, per l'operació signada amb el Midland Bank, i una altra, amb venciment 1 del VIII del 2002, pels crèdits signats amb el BBV i el BCH. Aquests avals –ja mencio-

nats– per un total de 3.600 milions de pessetes s'han fet en aplicació d'unes autoritzacions pressupostàries contingudes des del 1993 en les disposicions pressupostàries aprovades en aquest Parlament –que també ha mencionat la il·lustre diputada del Grup Socialista–, en les quals es van abstenir. També és una fallida voluntària, sense cap consideració de responsabilitat.

Per tant, votem «no» a aquest punt perquè no hi ha cap possibilitat de considerar que aquí hi ha responsabilitats.

Respecte a la resta de punts, ja s'ha mencionat aquí a bastament, sobretot en la intervenció de la il·lustre diputada del Grup Popular –per tant, seré més breu–, que no es poden acceptar globalment, perquè es tracta d'un cas de fallida, per cert no gaire freqüent, de fallida amb manteniment de l'activitat, la resolució dels quals es desenvolupa des de l'òrbita de l'autoritat judicial. S'han de nomenar els síndics, tres dels quatre que podrien ser, perquè hi ha quatre grans grups crediticis –per cert, nosaltres no som el més elevat. També han mencionat les quantitats: Hisenda i la Seguretat Social les superen en molt, i un altre grup creditici. Per tant, primer s'han de nomenar els síndics, han de sortir tres síndics. I per tant, en conseqüència, no es pot fer cap valoració sobre supòsits de solució privada ni pública, ni sobre la propietat de l'immoble, ni sobre les formes jurídiques posteriors al procés judicial, ja que és aquest, precisament, el que emmarcarà les possibles solucions. El Parlament, mentrestant, no pot interferir en processos judicials; no hi ha d'interferir.

El mateix raonament es podria aplicar a la redacció dels plans de viabilitat. En cas contrari, no dubti que entràrem en el debat punt per punt aportant també el nostre posicionament. Però respecte a aquesta eventualitat de les actuacions judicials, no ens deixa en aquest moment una altra possibilitat que la de votar en contra d'aquests punts.

Però, de totes maneres, dintre dels apartats, voldria fer dues puntualitzacions. En el coneixement de les organitzacions sanitàries no es pot plantejar de cap manera separar la part assistencial pública de qualsevol altra part de la funció assistencial. També, en els últims apartats, ja que no es pot definir, de moment, almenys per nosaltres, el Pla de viabilitat, és del tot impossible també assignar-los dotacions pressupostàries. Estranya també que demani la presentació d'una llei tan àmplia com els pressupostos per poder garantir la continuïtat dels serveis sanitaris i sociosanitaris que ofereix l'Hospital General i que hem dit que exigim, i es garanteixen, sense que això impliqui cap menyspreu de la importància del tema, que la té, i l'acceptem. I, en tot cas, penso que avui també es veurà posteriorment. Però els cent dies de la constitució del Govern es complien el dia 9 de març, pròpiament dos dies abans d'unes eleccions generals i, per tant, no estranya gens que tots estem d'acord a programar-los la segona quinzena, després del dia 15 de març.

Bé, per tot el que s'ha exposat, em posicionaria sobre les esmenes presentades. Ja he mencionat que votàrem a favor del punt 1, acceptant, si és que l'accepta, l'esmena que ha presentat la il·lustre diputada del Grup

Popular, amb els dos paràgrafs. I pensem que en el punt 5 nosaltres hi votàrem a favor si acceptés l'esmena proposada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que pensem que és complementari, permet conèixer el problema i elaborar estudis dintre de la comissió competent, que és la Comissió de Política Social, i té en compte els serveis sanitaris i sociosanitaris de la comarca en què està ubicada, i nosaltres també, naturalment, estem a favor, com ha dit l'il·lustre diputat que m'ha precedit, de la transparència i del consens. I ens sembla bé aquesta comissió de treball, que menciona tres mesos però que ha de ser, òbviament, després de la constitució del consorci dels síndics, perquè això pugui tenir una vàlua de participar en el coneixement, no tant com per no interferir en els processos judicials.

En aquest sentit, per tant, nosaltres hi votàrem a favor si té a bé acceptar aquesta esmena al punt 5 del Grup Socialista. I votàrem negativament, per tots els arguments que li he mencionat, als punts 3 i 4 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Comas d'Argemir.

(Pausa.)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, sembla que quan vaig a començar es produeixen moviments en aquesta sala d'entrada i sortida. Hi ha aquesta coincidència...

(Pausa. Remor de veus.)

El president

És la capacitat de convocatòria que té vostè, senyora diputada. Pot començar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, jo, com altres diputats i diputades d'aquesta cambra, sóc del grup que ha entrat en aquesta legislatura, com a nova diputada, i potser per això en el moment que vaig participar en el debat sobre mitjans de comunicació em va causar un cert impacte el fet que el senyor Trias, quan va respondre les qüestions que vaig plantejar, em va dir que era molt poc negociadora. Em va tocar la moral, per dir-ho en un terme col·loquial. I ho dic perquè evidentment vaig plantejar llavors, i he plantejat ara, en relació amb l'Hospital General de Catalunya, i l'altre dia en relació amb la interpellació, quan vaig presentar la interpellació, vaig mantenir una postura crítica, podríem dir de radicalitat democràtica. I en aquest sentit potser a vegades és aquesta crítica el que dol. Però que no se'ns digui que no som negociadors o que no tenim capacitat negociadora. Tenim una actitud constructiva i espero que no ho podran negar a partir del plantejament que farem ara en relació amb les esmenes presentades.

Mirin, volem buscar consens. Entenem que el consens s'ha d'aconseguir en aquells aspectes que són més essencials per al desenvolupament de les polítiques concretes i per al desenvolupament del nostre país. Però precisament perquè volem el consens, aquell punt tercer, en què tothom ha dit que no ens donaria suport, amb matisacions, aquell en què demanem responsabilitat polítiques, el mantenim. El mantenim perquè pensem que precisament a partir d'assumir aquestes responsabilitats, a partir que uns cedeixin, també poden cedir els altres en una part dels seus plantejaments. Per tant, no és contradictori, no és gens contradictori per nosaltres, que mantinguem aquest tercer punt de la Moció nostra, en què efectivament ens mantenim a demanar responsabilitats polítiques pel que ha sigut la implicació del Govern de la Generalitat en l'Hospital General de Catalunya. I en aquest sentit agraeixo que Carme Figueras en la seva intervenció ens hagi fet un recordatori exhaustiu, detallat i acurat respecte a quins han sigut els diferents moments de la història de l'Hospital de Catalunya i com s'ha concretat aquesta implicació del Govern de la Generalitat.

I, clar, responent al senyor Fernández Burgui, jo mai he dit que els avals que es concedissin sortissin de la legalitat; mai he dit això. Altra cosa és la conveniència política, o no, de derivar, com han fet vostès, diners públics cap al sector privat. Evidentment, del que estàvem parlant aquí és de l'oportunitat política, i el que s'ha produït –i això ho continuo afirmant– és una clara actitud de tracte de privilegi per part del Consell Executiu a una societat anònima privada subordinant la sanitat pública a la sanitat privada, i això, evidentment, ens és suficient per mantenir aquest punt respecte a les responsabilitats polítiques.

Respecte a les esmenes que s'han presentat. Les esmenes que ha presentat el Partit Popular –per seguir l'ordre en què afecten el text–; doncs, la primera esmena, si no l'acceptéssim, no sé ara si falta algun diputat o diputada, però potser per la matemàtica parlamentària sortiria igual. De tota manera reconec que el text que han plantejat, que millora la proposta inicial i al mateix temps se'm respecta el seu contingut, doncs, val la pena acceptar-la. Com també acceptem l'esmena número 2 perquè ens sembla que el que fa és, bé, introduir el control parlamentari i demanar explicacions al conseller corresponent respecte a l'actitud de les administracions, després de la resolució judicial.

Per altra banda, acceptem també l'esmena presentada pel Partit Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, a partir d'una transacció que proposàrem, i és que en el paràgraf... I que quedaria de la manera següent; la llegeixo. Seria, el primer paràgraf, igual que la que planteja el Partit Socialista: «El Parlament de Catalunya insta el Departament de Sanitat de la Generalitat a constituir un grup de treball o comissió en què participin representants dels grups parlamentaris, per tal que, en el termini màxim de tres mesos, elabori un dictamen sobre les propostes de viabilitat per als equipaments sanitaris de l'Hospital General de Catalunya. Aquest grup de treball haurà de tenir en compte les necessitats assistencials del Vallès Occidental i les possibilitats per a cobrir-les dels operadors de la xarxa hospitalària

d'utilització pública existents en la zona.» I afegiríem aquí: «i els possibles aprofitaments de les instal·lacions de l'Hospital General de Catalunya que pugui necessitar el sistema sanitari públic». Amb això...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Amb això som conscients que queda la porta oberta a possibles situacions, possibles situacions que pugui ser el futur Hospital de Catalunya de titularitat pública o concertada, o que es produeixi una concertació.

Nosaltres ens oposarem a partir dels mecanismes democràtics –i ja ho dic ara– que els recursos públics s'utilitzin per a interessos privats. Entenem que una hipotètica concertació afectaria l'hospital del Parc Taulí i l'Hospital General de Terrassa, i entenem que, en tot cas, no pot anar en detriment de la reforma de l'atenció primària ni dels àmbits d'actuació dels hospitals públics existents al Vallès Occidental.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Abans de sotmetre a votació aquesta Moció, voldria precisar l'abast de l'esmena del Grup Popular, que és de modificació, i m'haurien de precisar de quins punts és de modificació.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, del punt 1, tot afegint-hi un paràgraf; amb el benentès que el punt 2 ha estat retirat. De la Moció, eh?

El president

Molt bé. Per tant, sotmetem a votació el text de la Moció incloent-hi l'esmena transaccional dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, més l'esmena presentada pel Grup Popular.

(*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*)

Senyor Camp, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Demanar votació separada dels dos punts de l'esmena que ha acceptat la proponent, la senyora Comas, del Grup Popular; aquesta esmena...

El president

Conjuntament?

El Sr. Camp i Batalla

Conjuntament aquests dos punts de l'esmena del Grup Popular, més l'esmena transaccional, que també ha acceptat la proponent, provinent del Grup Socialista, a què ha donat lectura fa un moment la senyora Comas des de la tribuna. I el punt tercer i altres de la Moció que puguin restar, a part.

El president

Molt bé, moltes gràcies.

(*El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.*)

Sí? Senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

I el punt tercer per separat, senyor president, si és possible.

El president

El punt tercer. D'acord.

Per tant, començarem votant l'esmena del Grup Popular.

Comença la votació.

El text de l'esmena del Grup Popular ha sigut aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara sotmetrem a votació el text de l'esmena transaccional dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aquest text ha sigut aprovat per 129 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha sigut rebutjat per 6 vots a favor, 68 en contra i 57 abstencions.

A continuació votem la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

La resta del text de la Moció ha sigut rebutjat per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques (tram. 302-00004/06)

A continuació tractem el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques. La presenta l'illustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*) Esperis un moment. (*Pausa.*)

Prego els senyors diputats que ens posem en situació d'escoltar l'illustre senyor diputat que té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, esperi's un segon. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació de fa ja uns dies es basa en la situació de l'Administració d'Hisenda a Catalunya. La intenció d'aquesta Moció era quàdruple; hi havia quatre qüestions que preocupaven el Grup d'Esquerra Republicana. Una, el que ens sembla –i falten dades– una distribució asimètrica del zel de l'Administració d'Hisenda arreu de l'Estat. En segon lloc, que aquest zel recaptador té esbiaixament en funció dels sectors socials; és evident que els escàndols que hi va haver en el cas de l'Agència Tributària de Barcelona eren en base a possibles frauds comesos amb relació a impositors precisament del sector de les altes finances o del sector de l'empresa gran de Catalunya. I, finalment, hi hauria també l'aspecte de les competències que té la Generalitat en qüestió tributària, com s'estan exercint, de quina manera s'estan posant en pràctica i si és suficient, en fi, la dedicació, els recursos humans o materials que té l'Agència Tributària a Catalunya.

De cara a la primera qüestió, és evident que el nombre de funcionaris repartits per l'Estat, d'Hisenda... Les dades, que no estan contrastades però que d'alguna manera parteixen d'impressions avançades en contactes amb el sector, donen a entendre que a Catalunya hi ha una dimensió superior d'agents tributaris i, el que és més, hi ha una situació on el treball per objectius que marca Hisenda fa de Catalunya una de les zones amb més obsessió recaptadora. Això implicaria probablement que el nombre d'actes i el resultat final d'aquestes actes d'inspecció fos dels més alts de l'Estat. Però com que això són impressions, en definitiva, no contrastades des d'un punt de vista numèric, ens sembla que una administració tan estratègica i tan sensible, com és la que recapta els impostos als ciutadans, hauria de ser la primera a mostrar transparència i a mostrar d'una forma clara quins són aquests recursos, quina és la seva activitat arreu de l'Estat.

I és per això que un dels punts d'aquesta Moció és precisament que aquest Parlament conegui les dades facilitades pel Govern de l'Estat pel que fa al repartiment, a les delegacions provincials de les diverses circumscripcions o províncies de l'Estat, dels recursos humans i de la política hisendística, de la política d'Inspecció d'Hisenda, en cada un d'aquests territoris. Per tant, amb aquesta Moció es reclama dades sobre inspectors, subinspectors i altre personal afí, per províncies. I això ho podem contrastar en base al PIB i en base a la població, i així veurem si realment correspon al que li tocaria o hi ha una sobredosi o una infradosi de dotacions en funció del territori de l'Estat.

En el tema de les actes és important saber quantes actes s'obren o, en funció també de la riquesa creada,

quin valor tenen aquestes actes quan s'obren i quin en tenen quan s'acaben –la sensació que hi ha una duresa en la negociació en uns llocs en contra d'una posició tolerant o, fins i tot, laxa en altres és una sensació compartida per molts agents del sector, per gent que treballa amb Hisenda habitualment, professionalment–, el nombre d'expedients sancionadors i la seva quantificació, les liquidacions complementàries i l'increment de les bases imposables proposades per l'Agència Tributària i els períodes mitjans d'ajornament en el pagament de les sancions. Tot això, si volem una administració moderna al servei dels ciutadans, els que paguem els impostos tenim dret a saber-ho, si més no per tenir clar si hi ha una actuació equitativa o hi ha una actuació esbiaixada en un dels temes sensibles, com deia abans, que és la recaptació d'impostos sobre els ciutadans. Per tant, aquesta era una de les qüestions clau de la proposta d'aquesta Moció i de la interpellació anterior.

Un altre aspecte era el fet dels escàndols que es van produir en l'oficina tributària de Barcelona i que enteníem que, malgrat que això no era competència de la Generalitat, sí que les persones implicades podien tenir..., la Generalitat podia tenir dades de la part que li correspon de l'Administració catalana dels tributs propis que podien ser d'interès en el procés que s'està seguint o en la investigació que s'està seguint sobre aquests frauds, que, francament, van crear una alarma social, perquè es produïen precisament amb relació a gent poderosa, a sectors econòmics poderosos que curiosament es veien beneficiats per l'actuació fraudulenta d'alguns..., –ho repeteixo: vaig dir «alguns», no és la majoria, per sort, dels sectors de l'Administració d'Hisenda, que actuen amb tota professionalitat–, però alguna fruita podrida, diguem-ne, d'aquest sector que havia actuat d'una forma fraudulenta en benefici d'alguns poderosos que es permetien el luxe de pactar els seus impostos, a diferència del ciutadà normal i corrent, que ha de pagar religiosament les seves aportacions a l'Estat. Entením, doncs, que la Generalitat havia de fer no una actitud passiva, sinó una posició activa a favor de presentar totes les dades, totes les informacions que poguéssin tenir amb relació a aquesta qüestió, perquè la investigació pogués avançar.

Hi havia una altra qüestió, que era les mateixes competències tributàries de la Generalitat. És evident que si Catalunya, i la Generalitat, reclama –i nosaltres hi estem d'acord– assumir més competències tributàries, el traspàs del conjunt dels impostos –concretament, Esquerra Republicana sempre ha defensat el model de concert econòmic i de «cupó», pel qual els impostos es recaptin i es gestionen a Catalunya–, d'alguna manera, per a reivindicar aquests traspassos, s'ha de tenir autoritat moral i, per tant, hauria de ser..., la gestió dels tributs ja traspassats hauria de ser una gestió de les avançades, de les més modernes de l'Estat i més eficients. I les dades que teníem –i això ho vam exposar l'altre dia en el moment de la interpellació aquí, repeteixo, breument– del funcionament de l'Administració tributària de la Generalitat no eren pas unes dades que afavorissin aquesta impressió. La sensació que els recursos humans són encara insuficients, la sensació que no s'utilitzen a fons les dades informàtiques que té a les seves mans la Generalitat, el tema d'encreuament de

dades entre diverses informacions referents als contribuents fan que l'Administració tributària de la Generalitat deixi encara molt a desitjar, pel que fa al seu nivell d'eficiència i modernitat.

I és per això que entenem que calia fer un pla per modernitzar les infraestructures i la millor dotació de l'àrea tributària de la Generalitat, per desplegar la normativa bàsica de l'Estat en matèria tributària, és a dir, no quedar-se només amb copiar el que ja ve de Madrid –tenim tributs propis, podem crear una normativa pròpia–, i finalment, també, una posició..., en fi, un avenç en el que és encreuament de dades informàtiques que permetessin una millor eficiència recaptadora sobre els tributs propis de la Generalitat. Aquest seria, doncs, un altre aspecte que em sembla que és fonamental, perquè sense tenir la casa ben endreçada difícilment podem demanar-ne la seva ampliació, la seva..., en fi, demanar més espais de poder, més espais de control sobre la qüestió tributària.

I, finalment, és evident, i un cop més calia posar sobre la taula, la necessitat que l'Agència Tributària, amb una concepció d'administració única i amb una concepció a mitjà termini de traspàs dels impostos o de bona part dels impostos recaptats a la Generalitat de Catalunya..., és evident que l'Administració tributària hauria de ser una competència, com ho és al País Basc i Navarra, una competència de la Generalitat de Catalunya. I és per això que el punt quart de la Moció d'Esquerra Republicana incideix en aquest aspecte: es reclama el traspàs de mitjans humans i materials de l'Agència Tributària de l'Estat a la Generalitat; es demana l'assumpció per part de la Generalitat de les potestats com a administració única a Catalunya en matèria tributària i es demana l'establiment de mecanismes de coordinació amb l'Estat que garanteixin la lluita contra el frau i l'efectivitat necessària.

Per tant, serien aquests els quatre elements de la preocupació d'Esquerra Republicana: la distribució asimètrica de la pressió d'Hisenda a l'Estat; el zel ultrarecaptador que, sobretot, cau en els sectors modestos i en canvi deixa lliures els sectors poderosos; la tolerància del frau que hi va haver fa uns mesos a Catalunya, i finalment la necessitat que aquestes competències d'inspecció passin a la Generalitat de Catalunya. Em sembla que des d'Esquerra Republicana entenem que el tema és prou sensible i important perquè rebí el suport de la majoria d'aquest Parlament.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes, per una part, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pel qual té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer, i, després, Convergència i Unió.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres entenem que la Moció que ha presentat Esquerra Republicana té, podríem dividir el seu apartat en dos grans grups de temes: un grup de temes en què els interpellants demanen informació, demanen processos

de modernització, per tant, demanen elements que permetin avaluar quina és la gestió tributària que s'està efectuant a Catalunya i la millora que s'hi pot produir, i, així mateix, no solament la que s'està efectuant directament per part de la Generalitat, sinó també dades sobre la que s'està efectuant des de l'Administració central.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no sols no hi tindríem res a dir, ens sembla bé, sinó que creiem que val la pena incidir-hi, perquè també hi ha informes que circulen en què es posa en evidència que l'Administració tributària de la Generalitat, en alguns elements com puguin ser les actes complementàries que es poden fer en alguns impostos com en l'impost del patrimoni, deixen molt a desitjar. La comparació de l'ús que es fa a Catalunya de les anomenades declaracions en paral·lel amb relació a les que es fa en altres comunitats, doncs, és més aviat minsa i, evidentment, amb uns resultats totalment limitats.

Però amb aquesta Moció, en el quart apartat, s'introdueix un tema que a nosaltres ens sembla que s'hauria d'abordar d'una forma diferent, tant pel que fa referència a la proposta inicial del Grup d'Esquerra Republicana, com, fins i tot, per la redacció, per l'esmena que hi proposa el Grup de Convergència, sobre la qual també aprofito, senyor president, l'avinentsa per pronunciar-me.

És clar, aquí tots hem de recordar que en la passada legislatura vam tindre una comissió, la Comissió d'Estudi del Finançament de Catalunya, i de les seves alternatives, que, degut al calendari electoral, va tancar –jo crec– amb excessives presses els seus debats i amb unes conclusions que jo no voldria dir que fossin unes conclusions en fals, però que en qualsevol cas van ser per una ajustada majoria que distava molt del consens que tots els grups reclamem en aquesta temàtica.

Per tant, introduir per la via d'una moció, de nou, aquests plantejaments o recalcar aquests plantejaments, com fa l'esmena de Convergència i Unió, no dic que no sigui legítim ni que estigui més o menys bé, però ens sembla que políticament no és una manera d'avançar. En el tema del finançament tots hem de tenir clar que hem de ser capaços d'anar a l'una, de presentar propostes que tinguin un màxim consens en aquesta cambra. I ni avui aquesta cambra té la mateixa composició que tenia en la legislatura anterior, ni tampoc pensem que la manera d'abordar els plantejaments del finançament sigui per la via de les mocions o de les esmenes a les mocions.

Per tant, senyor president, nosaltres, davant d'aquesta tessitura, tenim dues opcions: una, no fer res més, votar, diguem..., abstenir-nos en aquests plantejaments, com farem en la nostra votació, o bé presentar una alternativa, presentar la nostra alternativa, que és diferent i és, a més a més, prou coneguda –pensem que l'Agència s'ha de situar en un altre context–, però que no pretenem discutir-la aquí, perquè també seria fer una discussió en el moment que toca i quan no correspon. Però sí que, en tot cas, volíem deixar-ne constància, d'aquesta posició, perquè a efectes, evidentment, del que són

les actes de la sessió quedés clar que nosaltres tenim un plantejament diferent.

Sabem que el senyor Huguet no ens l'admetrà, i forma part de la lògica política més elemental, i per tant tampoc l'hem presentat, amb ànim que fos una posició negociable –i els ho dic així d'entrada, i és ben clar–, perquè les nostres posicions en aquest moment amb Esquerra Republicana sobre aquest tema concret són relativament diferents. El que hem de veure tots plegats és si som capaços de propiciar mecanismes perquè aquestes posicions, les d'Esquerra Republicana i les nostres, però també les de Convergència i Unió i les dels altres grups, puguin ser més properes i siguem capaços de trobar uns esquemes que, a més a més, serveixin per a la negociació del conjunt del finançament de Catalunya.

Per tant, senyor Huguet, sobre el noranta per cent del que vostè ha dit hi estem d'acord, i li votarem favorablement la seva Moció, fins i tot si accepta el que és la primera esmena de Convergència i Unió. Ara, sobre l'altra part, independentment del que vostè faci avui en aquesta tribuna, el que sí que els volem dir és que ens sembla que s'han de buscar altres camins, s'han de buscar altres vies que ens permetin cercar acords. Aquesta via no és una via que ens permeti avui, aquí, ràpidament, a partir de la Moció d'una interpellació, trobar acords sobre un tema de l'abast i de la profunditat del finançament de la Generalitat. I el mateix, segurament, els vull dir al Grup de la majoria, que haurien de ser sensibles al fet que per aquesta via és molt difícil que ens hi puguem trobar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, president. Senyor president, senyores i senyors diputats, respecte a la Moció –i em permetrà l'illustre senyor Huguet que em deixi ser en la introducció una mica agosarat, i tanmateix avui m'estreno en aquesta estrada–, crec que algunes de les reflexions que ha fet a l'inici de la seva intervenció, sobre parcialitat del zel recaptador i la tolerància en el frau o els nivells d'equitat recaptadora, crec –i ell ho deia en el seu moment– que són una impressió, impressió subjectiva, però en tot cas tinc el sentit que poc té a veure amb el contingut exacte de la Moció presentada. I en la Moció, pel que fa a aquests temes, evidentment entenc que es fa una demanda de dades per fer una valoració posterior, i crec que la intencionalitat és de fer la valoració abans de tindre les dades.

Així, doncs, jo em centraré directament en el que és el contingut de la Moció. I, pel que fa al contingut de la Moció que és objecte de debat, el Grup de Convergència i Unió podem estar d'acord amb gran part del fons, però entenem necessari fer una sèrie de puntualitzacions, representades per les diferents esmenes que hem presentat.

Pel que fa al primer punt de la Moció, creiem inexacta o innecessària la demanda de creació d'un pla de millora de gestió tributària, no perquè no considerem que s'hagi de fer, sinó que entenem que ja s'està fent en aquests moments. La Conselleria d'Economia i Finances ja ha posat en marxa en aquesta legislatura un pla que s'inspira en dos objectius bàsics: primer, fer una gestió més senzilla i eficaç, i segon, fer una administració tributària més propera al ciutadà.

En aquesta línia, la modernització d'infraestructures s'ha iniciat ja amb l'aprovació d'un pla plurianual d'inversions en matèria informàtica. També està previst, en els propers mesos, que millori la dotació d'inspectors tributaris, un cop s'hi incorporin els opositors que superin les proves per a l'accés a l'escala d'inspectors tributaris que s'estan realitzant en aquests moments.

Per fer una administració tributària més propera al ciutadà, la Conselleria d'Economia i Finances ha previst que en els propers mesos s'iniciï una reforma administrativa que contempli un nou sistema d'atenció personalitzada al contribuent en l'impost sobre successions i donacions i en l'impost sobre tramitacions patrimonials i actes jurídics documentals, que tindrà característiques similars al programa Padre, que s'aplica actualment en l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Per últim, també s'implementarà un sistema d'autoliquidació que permeti el pagament de l'impost sobre tramitacions patrimonials pel que fa al fet imposable de la gravació de transmissió de vehicles automòbils usats mitjançant caixers automàtics que pertanyin a entitats col·laboradores de recaptació.

Respecte al desplegament normatiu, l'apartat b del primer punt de la Moció, en el breu període d'utilització de la capacitat normativa bàsica de l'Estat en matèria tributària, el Govern ha adoptat mesures respecte a l'IRPF de suport a la família i, en l'impost sobre successions i donacions, s'han desenvolupat diferents mesures, entre altres, en favor de col·lectius de persones amb minusvalideses físiques, psíquiques o sensorials, en millores en el tractament de l'empresa familiar i en l'equiparació d'unions estables de parella al matrimoni, a més de millores en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentals.

És per tot això que el Grup de Convergència i Unió considerem que no cal fer un pla que ja existeix, però de ben segur que és necessari donar-li suport i continuar fent una millora contínua en els punts anteriorment esmentats. I és aquesta la motivació de la nostra esmena.

Quant al segon punt de la Moció, el Grup de Convergència i Unió entén que el Govern no ha de tenir cap inconvenient –i, a més, l'obligació– de facilitar a aquest Parlament les dades sol·licitades.

Respecte al tercer punt de la Moció, entenem que el fet de facilitar la informació a la Fiscalia és sobrer que es demani en el text de la Moció, ja que aquesta és una obligació legal que, des de la Constitució fins a les lleis ordinàries, obliga en aquest sentit. I, a més, voldria informar l'illustre diputat que en aquest compliment la

Conselleria d'Economia i Finances atén contínuament i puntualment totes les peticions d'informació que li arriben des de l'Administració de Justícia. És en funció d'aquesta justificació que demanaríem la retirada d'aquest punt.

Finalment, pel que fa al quart i últim punt, la demanda del traspàs de l'Agència Tributària i l'assumpció, per part de la Generalitat, de les potestats d'administració única a Catalunya en matèria tributària, hi estem d'acord, i hi estem d'acord ja que és un dels punts continguts en la proposta de pacte fiscal que ha elaborat Convergència i Unió per al proper període de finançament de la Generalitat, que ha d'entrar en vigor l'1 de gener del 2002 i que és tan necessari per al tractament fiscal just del nostre país i per al procés de recuperació de sobirania d'aquest Parlament, i els il·lustres diputats saben que és perfectament possible, a través de l'article 46.3 de l'Estatut i de l'article 156.2 de la Constitució.

A més, aquesta és una proposta que està d'acord amb els criteris sobre el nou model de finançament aprovats per la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic com a via per a l'Adequat Finançament de Catalunya, que desenvolupa els seus treballs en la cinquena legislatura. I és en aquest sentit que defensem la nostra esmena d'addició a aquest últim punt.

És per tot l'exposat que, en el cas que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya acceptés les esmenes presentades per nosaltres i la retirada del tercer punt de la Moció, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, donaríem suport a la presa en consideració de la Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se davant de la Moció i les seves esmenes, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor. Nosaltres ens posicionarem afirmativament a la Moció perquè conté elements de transparència, de racionalització i mecanismes de lluita contra el frau, qüestions que, per altra banda, estan de forma difosa en la nostra literatura programàtica, i hi reincidim en un acord amb la Moció que s'ha presentat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per posicionar-me respecte a la Moció subsegüent a la interpellació que va presentar l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, en nom del Grup del Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el passat Ple.

La Moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té quatre punts, que abans se n'ha fet referència, però sí que abans –una mica lligat amb les paraules de l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió– voldria, també, fer una reflexió molt breu sobre el que és ja un debat o que s'intenta, creiem nosaltres, també, fer un debat sobre actuacions i sobre dades de què encara no disposa aquest Parlament, amb la qual cosa el que sí que li demanaríem al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és que fos curós amb aquestes dades i que fos curós, a la vegada, amb aquestes valoracions que s'estan fent, ja d'antuvi, en tot aquest tema.

La Moció d'Esquerra Republicana ens presenta quatre punts, però, en tot cas, també està parlant –i hi ha fet algunes referències... Jo suposo –i em permetrà, el senyor Huguet...– que, en aquest pacte que vostès han fet al Senat amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, se'ls ha pegat una paraula, perquè fan referència contínuament a la paraula «poderosos». Vostè hi fa referència, i jo em pensava que era, una mica, un tema que es parlava des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, però, bé, veig que, en tot cas, vostè també ja fa referència, de forma contínua, a la paraula «poderós». Després, li faré una referència sobre el tema dels poderosos, les agències tributàries i l'Agència Tributària, i el que pot passar amb els «poderosos», utilitzant aquesta mateixa paraula.

En el primer punt, vostè parla d'endegar, al llarg del proper any, un procés de modernització d'infraestructures, etcètera. El mateix conseller, en la seva resposta a la interpellació que vostè li va fer, feia referència al fet que hi ha algunes mancances, feia referència al fet que hi havia algunes mancances, i feia referència al fet que estàvem intentant millorar, fins i tot amb equips informàtics, tot el que és l'Administració tributària aquí a Catalunya. I deia, també –el conseller–, que la recaptació dels impostos cedits que té la Generalitat ha millorat molt. Jo lamento que ara no hi hagi el conseller d'Economia i Finances. És clar que ha millorat; ha millorat perquè han augmentat, és a dir, hem incrementat; és a dir, l'impost de successions, que era d'un 6%, ara és el 7%, i, per això, ha millorat la gestió.

Quan, des del Grup Popular, nosaltres els dèiem, en el passat debat de pressupostos, que s'havia de mantindre el 6% i no incrementar un punt més i posar-ho al 7%, ho dèiem per alguna cosa. En el mateix informe de liquidació de pressupostos del 30 de juny, el conseller d'Economia i Finances diu que, aquest any, els impostos sobre successions patrimonials augmentaran lleugerament. El pressupost era de 168.000 milions de pessetes; la realitat serà 205.000 milions de pessetes, és a dir, ens podríem mantindre igual al 6% i hauríem ingressat aquesta quantitat de 168.000 milions de pessetes, que estava pressupostada com a ingressos en el pressupost de la Generalitat d'aquest exercici passat, de l'exercici de 1999. Amb la qual cosa, quan es parla d'una millor gestió en aquests termes i es diu: «És que nosaltres ingresem més; amb la qual cosa estem fent una millor gestió», escolti'm: això no és cert. Vostès ingressen més perquè vostès estan fent molta més pressió fiscal que no s'està fent en d'altres indrets i en d'altres comunitats

autònomes. Per això, vostès diuen que tenen una gestió millor, i aquesta no és la realitat.

En tot cas, nosaltres donaríem suport a aquest primer punt. Creiem que l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió també millora aquest primer punt, si vostès l'accepten com a ponents de la mateixa Moció.

En el segon punt, totalment d'acord, és a dir, transparència total. Solament faltaria que no es pugui disposar de les dades que té o de les dades que pugui facilitar l'Agència Tributària, el Govern de l'Estat, quant a inspectors, a nombre d'actes obertes, a nombre d'expedients sancionadors, liquidacions comunitàries, etcètera. Només faltaria que, d'aquestes dades, no en pogués disposar el Parlament de Catalunya, sobre actuacions que s'estan fent al territori de Catalunya per part de l'Agència Tributària.

Del tercer punt jo demanaria, senyor Huguet, en nom del Grup Popular, la retirada d'aquest tercer punt. Primer de tot, deixant clar que el personal de l'Agència Tributària de Barcelona –i vostè en va fer també una referència en la seva segona part de la interpellació– és un personal preparat i és un personal professional, i que tots –crec que tots els grups polítics– hem de fer l'esforç de no deixar-nos portar per fets aïllats i ficar tot-hom que està en l'Agència Tributària dins d'un mateix sac, i això es pot interpretar d'alguna manera amb aquest tercer punt que vostès han presentat. I també coneixem tots que aquests són temes que estan ja en mans de la justícia i que s'hi està actuant. Crec que faríem un mal favor a l'Agència Tributària i al personal de l'Agència Tributària, que és un personal prou professional el que està en la mateixa Agència Tributària.

I quant al quart punt, nosaltres el votarem en contra. També votàrem en contra el tercer, si no es fa la retirada d'aquest. Al quart punt hi votarem en contra. Hi votarem en contra tant si vostès accepten les esmenes, ja sigui del Grup Socialista o ja sigui de Convergència i Unió. I votarem molt més en contra si accepten l'esmena de Convergència i Unió que no la del Grup Socialista, perquè, en tot cas, el Grup Socialista obre una porta al que són possibles negociacions sobre l'Agència Tributària dins de Catalunya i les possibles delegacions, que abans hi feia referència amb l'article 156.2 de la Constitució.

Quan tot Europa està parlant que hi hagi una Agència Tributària i que aquesta Agència Tributària tingui un caràcter europeu, que en aquestes reunions l'hi poden preguntar des del Grup de Convergència i Unió al seu número dos de les files de Barcelona, el senyor Heribert Padrol, excap de la inspecció tributària de tot Espanya, que ell també acudia a aquestes reunions perquè hi ha aquesta gran Agència Tributària de tot Europa, ara resulta que vostès, amb la Moció que els presenta Esquerra Republicana, el que volen fer és un desmembrament de l'Agència Tributària. Preguntin-li al senyor Padrol els problemes que té l'Agència Tributària, i que ha tingut l'Agència Tributària, quan s'han de fer encreuaments de dades amb el País Basc o amb Navarra; els grans problemes que té.

Preguntin-li a la gent dels *lands* alemanys, que són els únics que tenen agències tributàries que no estan dins de la configuració de l'Estat, dins de tota la Unió Europea, que volen tirar marxa enrere i volen que hi hagi una agència tributària única a Alemanya. Vostès tiren enrere i vostès diuen: «Agències tributàries, nosaltres volem també una nova Agència Tributària, perquè nosaltres gestionem millor.» I abans els he fet la referència de per què vostès gestionaven millor. Però, en tot cas, també poden preguntar quins són els problemes que hi ha quan s'han de fer encreuaments de dades amb IVA intracomunitari; no solament dins de l'Estat espanyol, sinó també IVA intracomunitari.

Quan tot Europa està pensant a fer una gran agència tributària, vostès el que volen és desmuntar l'Agència Tributària a nivell de l'Estat espanyol i fer un tema totalment local; un tema totalment de Catalunya. Saben a qui beneficia això? Als poderosos, aquests són els que els beneficia, perquè són els que podran ficar empreses amb seu social en determinats llocs que no hi hagi la pressió que puguin exercir determinades agències tributàries. A qui beneficia això és als poderosos, aquesta paraula que tant s'ha emprat aquests últims dies i aquestes últimes setmanes en aquesta tribuna del Parlament.

I quan facin referència –i vaig acabant, senyor president–, quan facin referència que gestionen bé –i abans he ficat l'exemple dels impostos cedits–, ens haurien de dir què fan amb el seu tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Aquí vostès tenen capacitat: actuïn, i després tindrem l'exemple per poder reclamar. O què és el que estan fent amb el seu pressupost de l'any 1999. Què han fet? Doncs, miri, si això és gestió, que vingui algú i s'ho miri, no? Perquè en els primers nou mesos vostès han fet desviacions pressupostàries, modificacions pressupostàries, per més de 200.000 milions de pessetes, amb la qual cosa no solament queda aquí el problema, sinó que s'hi afegeix amb 13.000 milions de pessetes de desviacions en el capítol 2, de despesa de béns corrents i serveis, i finalment, quan vostès ja reclamen, i reclamen inversió, primer de tot, inverteixen el que diuen els seus pressupostos i recordin que en els últims quatre anys, en el període 95-98, vostès han deixat d'invertir, dels seus pressupostos, 58.000 milions de pessetes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes de Convergència i Unió, és evident que la primera, la percepció que pot tenir el Grup de Convergència i Unió, el Govern i la meua són diferents, però en bé del consens assumim l'esmena que, en comptes de parlar d'«endegar», parla de «continuar».

El senyor Antoni Castellà ha parlat d'una sèrie de plans, però crec que segurament aquesta Moció ha ajudat a agilitar-ne alguns, probablement. Per tant, benvingut el pla de modernització, perquè segurament que nosaltres hem estat decisius a l'hora de fer que algunes coses que estaven encallades, com ens havien explicat representants sindicals del sector, doncs, s'hagin desencallat. Per tant, no hi ha cap problema per part d'aquest diputat a assumir aquesta esmena que consisteix a passar de la paraula «endegar» a «continuar endegant», o «continuar tirant endavant» aquest pla de modernització de les infraestructures i del desplegament de la normativa bàsica, pel que fa a les competències que ja té l'Àrea Tributària de la Generalitat a Catalunya.

Pel que fa a la transparència, cal alegrar-se que tots els grups, inclòs el grup del Govern de Madrid, estiguin disposats a donar suport a aquest apartat segon, de la mateixa manera que s'ha sol·licitat a Madrid, diverses vegades, dades sobre les balances fiscals; i, de moment, encara no les han publicat. Per tant, esperem que la publicació d'aquestes dades o, en fi, la notificació al Parlament d'aquestes dades serà prompta i tindrem ocasió de comparar realment si hi ha equitat o no hi ha equitat en l'actuació de la Inspecció d'Hisenda en el conjunt de l'Estat. Estarem molt contents de veure aquestes dades com ens confirmen o no la nostra hipòtesi. I quan jo parlava en la meua intervenció d'algunes qüestions relacionades amb això, evidentment, jo, dades estrictes, no en tinc, però sí que el sondeig amb el sector que té a veure amb l'Administració tributària s'ha fet prou a fons com perquè les meves afirmacions no estiguessin fetes sobre el buit, sinó amb unes certes bases objectivables.

Pel que fa al tercer punt, tot i entendre que la Generalitat ha estat amb una actitud passiva en relació amb l'actuació fraudulenta que hi va haver fa uns mesos a l'Agència Tributària de Barcelona, diferencio aquí del que s'ha dit que nosaltres en aquest punt no estem parlant del conjunt de l'Administració, sinó dels encausats en els escàndols apareguts a l'Agència Tributària de Barcelona. Per tant, seria injust voler fer-me dir el que no he dit. És a dir, aquest punt parla dels encausats, no del conjunt de funcionaris de l'Administració, senyor Fabregat, eh? Per tant, dels encausats.

Malgrat tot, com que «parlamentari», doncs, és «parlamentari» i «dialogar», i sembla ser que aquest punt és condició perquè, si el retirem, se'ns doni suport als altres, el retirarem. En definitiva, està sota procés judicial; esperem que l'Administració judicial actuï i reclami les dades que necessiti i, evidentment, espero que aquestes dades, si són en mans de la Generalitat, doncs, seran perfectament subministrades.

I finalment, doncs, accepto l'esmena d'introducció, perquè, en definitiva, és una matisació, una explicació que lliga el quart punt amb un acord, a les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament Autònom que es va fer en la legislatura passada, i em sembla positiu que, un cop més, passi per aquest Ple la reivindicació d'una agència tributària pròpia a Catalunya. Perquè la gestió no l'estem discutint avui. O jo sí que l'he discutida; però el que està clar és que nosaltres ho faríem diferent, però ho volem fer nosaltres, no que ens

ho facin des de Madrid. I si hem d'anar cap a Europa, doncs, encantats de la vida, i fem una agència tributària europea. Però, mentrestant, que puguem tenir els nostres impostos i gestionar-los des de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Posem a votació, per tant, el text de la Moció...

Sí, senyor diputat?

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, senyor president. Per demanar votació separada del punt quart.

El president

Alguna votació separada més?

Molt bé. Posarem a votació, precisament ara, el punt número quart de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt número quart ha sigut aprovat per 73 vots a favor, 12 en contra i 46 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text de la Moció, amb les esmenes incloses, lògicament.

Comença la votació.

La Moció ha sigut aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya (tram. 302-00005/06)

A continuació tractarem ara el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya. La presenta l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, del Grup Popular.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, des del Grup Popular presentem la Moció de sis punts, subsegüent a la interpellació que vàrem presentar en el passat Ple, interpellació que vàrem fer a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre la inversió comarcal a Catalunya, inversió comarcal que va lligada, d'alguna manera, també –inversió no solament comarcal, sinó al conjunt de Catalunya–, que va lligada, també, a la vegada, amb els pressupostos de la Generalitat i amb les dotacions que hagin de tenir o que puguin tenir els pressupostos de la Generalitat, també, per a aquest any 2000.

La nostra Moció que presentem té sis punts, i ja li anuncio, senyor president, que també em posicionaré sobre

les esmenes, ja, per economia processal de temps, sobre les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i a les transaccions a què finalment hem arribat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en els punts quart, cinquè i sisè de la mateixa Moció.

El primer punt de la Moció és instar el Govern de la Generalitat perquè presenti el pressupost dels departaments, de les seves empreses, dels organismes autònoms al més aviat possible, però, en tot cas, que sigui dins el primer trimestre de l'any 2000. Aquest primer trimestre de l'any 2000, que entri aquest pressupost dins del Parlament de Catalunya perquè hi pugui haver el seu consegüent debat i la seva consegüent aprovació, o no aprovació. Però que hi pugui haver el seu consegüent debat i que no perdem més temps per aquells aspectes importants del pressupost.

Ahir mateix jo veia una convocatòria per a la propera setmana, on el conseller de Governació i de Relacions Institucionals parlava sobre el Pla d'obres i serveis de Catalunya, la propera setmana en la Comissió primera. Bé, doncs, el Pla d'obres i serveis de Catalunya, els municipis no el poden desenvolupar perquè el Govern de la Generalitat no té el seu pressupost, perquè no hi ha pressupost en aquest moment, perquè hi ha un pressupost prorrogat damunt de la taula i no es poden tirar endavant inversions en els municipis ni en les comarques de Catalunya que van lligades amb el Pla d'obres i serveis.

Aquest és un aspecte que fa referència, també, al conjunt de la mateixa Moció sobre inversió comarcal. És per això que insistim un cop més que sigui durant aquest primer trimestre que hi hagi la presentació del pressupost per aconseguir un important equilibri territorial també en la inversió. Siguem conscients que ha passat temps suficient, que les noves conselleries, els nous consellers i conselleres ja s'han pogut adaptar al que és el funcionament normal i hauran pogut dissenyar les seves diferents polítiques i hauran pogut negociar amb qui té la responsabilitat final de presentar el pressupost, que és el conseller d'Economia i Finances.

El segon punt de la nostra Moció fa referència –i és repetitiu, amb d'altres resolucions del Parlament– sobre la inversió programada en els plans comarcals de muntanya. Ahir se'n feia referència, també, quan es parlava de la marca de qualitat Pirineus o quan es parlava de l'institut de desenvolupament del pla parcial de l'Alt Pirineu. Si no hi ha una inversió sobre les comarques d'alta muntanya, sobre l'Alt Pirineu, sobre aquestes deu comarques de muntanya que emanen de la Llei de muntanya, serà difícil poder fer que la població, que és una verdadera garant, en aquestes comarques, que no hi hagi una desertització, que no hi hagi problemes, que no hi hagi incendis, i un llarg etcètera; és a dir, que hi hagi un equilibri del territori. I per això nosaltres creiem que s'han de complir aquests plans programats, i els ha de complir, també, el Govern de la Generalitat.

Moltes vegades es presenten dades i es presenten dades sumant totes les administracions, no solament la Generalitat, sinó la local, l'Estat, i llavors aquelles dades sempre es veu que són molt més altes que la inversió

total programada. Els recomanaria..., li recomanaria al conseller de Política Territorial i Obres Públiques que no jugui amb aquestes dades, que són massa serioses, que parli de les dades de la Generalitat i que no ens barregi, moltes de vegades, quan dóna dades sobre els plans comarcals de muntanya, les inversions de l'Estat i les inversions que fan els municipis i també les diputacions sobre aquestes comarques de muntanya.

El tercer punt fa referència a l'empresa pública GISA, l'empresa pública que executa les grans inversions, la major part de les inversions a Catalunya. És conegut per tots que hi ha un pla econòmic i financer de GISA, que normalment és aprovat cada any als voltants del mes de juliol, i que després és el que es presenta d'alguna forma a l'annex d'inversions reals dels pressupostos que es presenten al Parlament. I ho hem denunciat més d'una vegada: hem vist verdaderes fotocòpies, d'un any a un altre, d'aquests annexos d'inversió real en el pla econòmic i financer de GISA. Per això els diem, en aquest tercer punt, que incloguin totes aquelles obres del pla econòmic i financer de l'empresa pública GISA per a l'any 2000, i que no tornem a veure fotocòpies –que abans en feia referència–, d'un any a un altre, amb aquestes obres d'inversió.

Els punts quart, cinquè i sisè, on hi ha esmenes, que he dit que en faria referència, i també a les transaccions a què hem arribat a un acord amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, són el següent. En primer lloc, que es presenti el Pla territorial metropolità; el Pla territorial metropolità, que té uns costos en aquest moment al voltant dels 2.000 milions de pessetes, que s'hi han fet bastants ratlles, però poc més d'aquelles ratlles. I jo espero que ara el conseller de Política Territorial, amb la nova remodelació que ha fet en la seva conselleria, i el senyor Solans, com a capdavanter del que ha de ser tota la planificació territorial a Catalunya, pugui presentar ràpidament aquest Pla territorial metropolità, que després pugui venir el Pla de desenvolupament de les terres de l'Ebre i els diferents plans parcials.

Això no treu el que són també els acords que, per part del conseller de Governació i de Relacions Institucionals, s'estan portant a terme perquè hi hagi una comissió d'experts per parlar de tota l'ordenació territorial a Catalunya. Nosaltres vam fer..., en la nostra Moció vam presentar que sigui en el termini màxim de sis mesos. Vostès ens van dir: «en el termini més breu possible». Però, és clar, el termini més breu possible pot ser molt llarg en el temps, i és per això que nosaltres els hem ofert, a Convergència i Unió, que aquest termini no vagi més enllà d'un any. Crec que no vindrà d'un any, després de tants anys que ens esperem, però que no passi més temps, aquest Pla territorial metropolità, que evidentment té uns costos molt importants, per al que és el seu manteniment, el personal, les execucions que s'estan fent dels diferents estudis, etcètera.

El cinquè punt és, d'alguna manera, dir-los, a vostès, al Govern de la Generalitat i també a Convergència i Unió, home, que d'una vegada per totes agafin la xarxa de carreteres de les diputacions provincials, i que ho facin –i els ho hem dit nosaltres– en el termini de dos anys. Vostès ens han fet una esmena que estan carregats de raó –els ho hem de reconèixer–, perquè hi ha

algunes diputacions provincials, no dic totes, però alguna o algunes diputacions provincials, que des que saben que això ha de fer cap a la Generalitat un bon dia diuen: «les inversions ja les farà algú altre, en tot cas, no les faig jo», i ben just fan el manteniment d'algunes carreteres que depenen de les diputacions provincials. I em vull referir concretament a la Diputació de Barcelona, que és qui està més endarrerida en aquest tema.

Per tant, nosaltres, finalment, en la transacció de què ara farà lectura, diem que: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a portar a terme les negociacions necessàries amb les diputacions provincials, per tal d'assumir el traspàs de la seva xarxa de carreteres, tenint en compte que les diputacions provincials abans de fer efectiu aquest traspàs han de fer inversions en determinades carreteres per suplir els greus dèficits existents actualment.» Jo suposo que aquest és un tema en què tothom d'aquesta cambra podrà estar d'acord, però que també li hem de fer una crida, i nosaltres li fem una crida, a la Diputació de Barcelona, des del Grup Popular, perquè faci les actuacions en aquestes carreteres que porten tants d'anys descuidades.

I, finalment, el punt sisè de la nostra Moció era per establir o per intentar establir un criteri o criteris de despesa per habitant –que ja sabem que aquests criteris són molt difícils d'aplicar a la vegada– llevat de les comarques d'alta muntanya, que, per determinats aspectes com és la seva orografia o el seu nombre d'habitants, o les seves peculiaritats, no poden equiparar-se amb la resta de comarques de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I finalment crec que també, amb la transacció a què hem arribat, que en faig lectura, pot ser força satisfactori per a tots, i també, a la vegada, el Govern d'alguna manera es compromet si ens dóna suport finalment en aquest sisè punt, que diria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat que, dins de les inversions en el territori, aquestes es facin amb una visió global d'equilibri territorial.» Aquesta és la Moció que presentem des del Grup Popular que esperem que tingui el suport de la resta de grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en nom del qual té la paraula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'una manera relativament breu, però sense estalviar aquells arguments que ens semblen essencials, presentaré les esmenes que nosaltres hem presentat a la Moció i, alhora, si li sembla bé, també el posicionament sobre aquesta.

Tal com ja s'ha dit per part del diputat presentant de la Moció, hi ha hagut un treball sobre les esmenes presen-

tades que ha permès arribar a acords intermedis de transaccions, que són de satisfacció –jo penso– per part de totes dues parts. Però, en tot cas –deia–, justificaré la posició del nostre Grup parlamentari en cadascun dels diferents punts de la Moció.

El primer punt, el nostre Grup Parlamentari no l'ha esmenat perquè el votarà favorablement. El primer punt fa referència al fet que es presentin dins del primer trimestre de l'any 2000 els pressupostos de la Generalitat. Aquest és un tema en què ja hi va haver un cert debat i un posicionament del Govern en el darrer Ple, on es van realitzar les interpellacions; en què el Govern va manifestar, per tant, la seva intenció o la seva disponibilitat i el seu treball ja efectiu sobre aquests pressupostos propers i que, en tot cas, les previsions d'aquest treball coincideixen plenament amb el que es planteja amb aquesta Moció; és a dir, nosaltres pensem que el pressupost de la Generalitat arribarà al Parlament aproximadament la segona quinzena del mes de març, i és lògic que sigui així, també, perquè, com vostès comprendran, tenint en compte el calendari electoral que hi ha al davant, doncs, tampoc no seria bo que es barrejés una cosa amb una altra.

En tot cas, sí deixar clar que el pressupost abans no es podia fer i no tenia lògica que es fes en tant que el Govern prenia posició el 30 de novembre, i era lògic que un govern nou, amb nous consellers, amb algunes conselleries redissenyades o adaptades a un nou govern i a una nova legislatura, tingués l'oportunitat de treballar, amb el temps necessari, i amb el detall i amb la precisió necessària, un document tan important com els pressupostos. Per tant, doncs, el nostre vot serà favorable a aquest primer punt i, en tot cas, no m'hi estenc més perquè al darrere també hi ha una moció d'un altre grup parlamentari en què es parlarà sobre aquesta qüestió, i el meu company Marià Curto, expert en aquesta matèria més que jo, en fi, s'esplaiarà més o estendrà les explicacions que pertocuin.

El segon punt de la Moció fa referència al compliment de la inversió total programada en els segons plans comarcals de muntanya. Doncs, també, la nostra voluntat és donar-hi suport, no només perquè el Govern ja té per dinàmica intentar complir i complir, en general, tots els seus compromisos, sinó que, de fet, les xifres provisionals que, en aquests moments, tenim i podem utilitzar per saber si realment això serà així, ens semblen que garantiran que això sigui així, és a dir, que hi hagi aquest compliment d'aquestes previsions. De fet, amb les xifres aquestes estimades es podria fer un primer balanç, en aquests moments, respecte al compliment dels plans de l'Alt Urgell, el Berguedà, la Cerdanya, la Garrotxa, el Pallars Sobirà, el Ripollès i el Solsonès, que finalitzen en aquest primer període. I, amb algunes reserves, crec que, amb aquestes dades provisionals, el volum d'inversió realitzada és ja superior a la programada inicialment. En definitiva, la voluntat del Govern és complir aquests compromisos i, per tant, doncs, el vot favorable.

El tercer punt de la Moció també va en la línia que Gestió d'Infraestructures, SA, l'empresa pública de la Generalitat que té per objecte gestionar les obres públiques que li són encarregades pel Govern, compleixi les

previsions –concretament, diu– «del seu pla econòmic i financer». Vostè ha fet el comentari –i jo crec que, una mica, doncs, bé, però deixi-m'ho distendre– de les fotocòpies, però, escolti'm, el pla econòmic i financer de GISA és un pla plurianual i, per tant, d'un any per l'altre; si el document que estem tractant és el pla econòmic i financer per a quatre anys, doncs, molt probablement, ens trobarem el mateix pla per aquells mateixos quatre anys, i això no vol dir, ans al contrari, que GISA compleixi tots els seus compromisos en els terminis de temps que estan previstos. Per tant, el nostre vot a favor, en tot cas, ha d'anar en la línia de refermar la confiança que tenim i la voluntat del Govern que això serà així.

Respecte del punt quart de la Moció, que fa referència al Pla territorial metropolità, efectivament, ja hi va haver una esmena nostra que vam presentar, que parlava de «en el temps més breu possible» per un motiu només, i important: és un document molt complex, hi ha un treball multidisciplinar molt important, en què diversos especialistes, tècnics i persones de tota mena estan intervenint en aquest procés, i, per tant, ens sembla que la pressió d'un determinat calendari no és bona per a la confecció d'un document d'aquest tipus. És cert que fa temps que s'hi està treballant. De fet, el Pla territorial ja fou presentat en el si de la comissió reduïda, creada per al seu estudi, en el marc de la Comissió de seguiment del Pla, constituïda per la Llei del Parlament 7/1987, de 4 d'abril, en què s'estableixen i es regulen les actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa. En tot cas, i en aquest punt d'aquí, en aquest aspecte, no m'hi estendré, perquè el conseller té prevista una compareixença a la Comissió de Política Territorial la setmana vinent per explicar la nova estructura, en part, per explicar la nova estructura del Departament de Política Territorial. Deia que la reforma o la nova estructura administrativa creada dins el Departament de Política Territorial, en una bona part, està feta, aquesta nova estructura, per accelerar el tràmit de la constitució del programa definitiu.

I, per tant, aquesta transacció a què hem arribat del termini d'un any, ens sembla –tenint en compte que hi ha aquesta voluntat, fins i tot s'han adaptat mesures estructurals noves per aconseguir aquest objectiu– que es podrà complir plenament dins d'aquest període que vostè diu; en tot cas, un període relativament curt.

En el cinquè punt de la Moció, nosaltres també vam presentar una esmena que feia referència –efectivament, vostè va llegir adequadament la nostra esmena– al sentit que aquest traspàs es faci; és un traspàs que està previst a la Llei de carreteres, per tant, és un tema que està previst, tant a l'agenda –jo ho crec– del mateix Govern com de les diputacions en general, perquè se n'ha parlat en moltes ocasions. Però és cert, i jo... Vostè ho ha dit, el mateix que jo diré ara en negatiu, doncs, jo em permetré fer-ho en positiu. Hi ha hagut diputacions que han fet inversió en la seva xarxa de carreteres, i jo parteixo de la base que no l'han feta pel fet que s'hagin de traspasar a la Generalitat, sinó que l'han feta perquè és la seva obligació donar servei als ciutadans del seu territori, a les necessitats dels municipis o dels seus

pobles. En canvi, hi ha un cas en el qual aquesta inversió, d'una manera extraordinària, ha estat aturada, doncs, sembla ser, com a conseqüència de la previsió de poder traspasar aquesta xarxa; traspasada aleshores, és clar, amb greus dèficits.

Per tant, vull deixar clar també aquest punt de diferència, que és l'objectiu de la nostra esmena, perquè, en tot cas, si hi ha algunes diputacions..., les que hagin fet els deures, per entendre'ns, doncs, no hauran de córrer i, probablement, doncs, es pugui parlar d'aquest traspàs amb un termini més breu o d'una manera més eficaç. En canvi, en algun altre aspecte..., i, si no, seria injust que fos així, que unes diputacions respecte d'unes altres o d'una altra veiessin perjudicat el traspàs, o bé també la mateixa Generalitat, perjudicat aquest traspàs per aquesta voluntat de no fer aquestes inversions necessàries, no només pel fet del traspàs, sinó pels territoris corresponents. Aquesta transacció, en tot cas, ens dóna satisfacció, i també aquest desig que veig que és compartit.

I, finalment, en el cas del punt sis, aquí és on podríem fer un debat molt més extens, que m'interessaria molt poder-lo fer; el mateix conseller el va fer, en una bona part, en el moment de la interpellació. I m'agradaria explicar, doncs, tots els instruments que hi ha per a planificar, per a preveure i per a dissenyar, doncs, les diferents accions inversores que hi ha sobre el territori; l'efecte que el Govern vol que tinguin d'equilibri territorial, des de sempre, entès com una igualtat d'oportunitats territorial, caracteritzada per l'assoliment d'estàndards de qualitat de vida i de possibilitats de desenvolupament econòmic arreu del territori. Això ha estat un principi d'actuació constant del Govern i seguirà sent un principi d'actuació constant del Govern. En tot cas, per tant, introduir criteris d'habitants seria un tema sobre el qual podríem fer aquest llarg debat, perquè hi ha molts aspectes que fan que sigui molt difícil trobar criteris generalitzables per a les diferents comarques de Catalunya. Vostè parlava del país excepte les comarques de muntanya; ja feia una diferenciació, no? Seria molt difícil trobar aquests criteris que fessin que, després d'aquesta opció, s'aconseguís els objectius desitjats. I li posaré un exemple diferent dels que li va posar el conseller l'altre dia per a il·lustrar una mica més aquesta situació. Aquí estem parlant de les inversions de la Generalitat, i, per tant, les diferents situacions de cada comarca i de cada territori, les necessitats d'uns determinats serveis sobre d'altres, el seu nivell de desenvolupament, fan que la realitat sigui molt diferent i l'acció sobre el territori, si l'objectiu és el reequilibri territorial, hagi de ser de diferent necessàriament.

El vicepresident primer

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Gavín i Valls

Acabo de seguida, senyor president...

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Gavín i Valls

...d'immediat. Però és que és més. Aquí fem referència a les inversions de la Generalitat, però sobre el territori actuen també altres administracions; sobre el desenvolupament d'aquell territori, sobre les seves necessitats, també actuen inversions d'altres administracions. I, per tant, ens podem trobar que, en algun territori concret, en funció de la situació o de la infraestructura que hi ha allà, del nivell competencial de les diferents administracions, potser no hi hagi tanta acció de la Generalitat respecte d'una comarca o respecte d'una altra, però potser sí que hi hagi una gran acció inversora d'alguna altra administració, com a conseqüència de les seves obligacions i de les seves competències, que té un efecte sobre aquell territori. Per tant, aquesta transacció que pretén recollir –jo ho crec– aquest esperit de reforçar amb aquests aspectes d'introduir criteris d'habitants i altres que donin aquesta visió global, jo crec que insta el Govern que actuï en aquest terreny, jo crec que sense entrar en un detall que seria molt perillós i encara més en una moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Poden, ara, intervenir per a fixar la seva posició, els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; avui, sí, correctament.

Senyores diputades, senyors diputats, teníem la temptació d'aportar noves reflexions sobre la inversió comarcal a Catalunya que, com vostè, senyor Fabregat, ja va dir, no ha superat el problema del desequilibri; un desequilibri que comporta conseqüències importants si tenim en compte que hi ha persones que, en alguns moments, no viuen igual de bé que altres, en funció de la comarca. I també aquest desequilibri fa que en ocasions se'ns faci creure que, per a superar la problemàtica, no hi ha altra opció que vendre's, en el sentit més ampli de la paraula, el patrimoni i els recursos naturals. Però bé, deia que havia sigut una temptació i, en aquest cas, no hi hem caigut, perquè probablement, com que dona per molt, ens apartaríem de la Moció. Per tant, centrant-nos en la seva proposta, li he de dir que no podem posicionar-nos d'una forma global, perquè tenim discrepàncies en alguns punts, i passaré a argumentar-los un a un.

En el primer cas, com ja sabeu, nosaltres considerem, perquè ja ho hem manifestat en reiterades ocasions, que el Projecte de llei de pressupostos s'hauria d'haver presentat ja fa temps, i que ara proposem que es presenti abans de les properes eleccions generals. Per tant, ens abstindrem en aquest punt perquè considerem que és menys exigent del que nosaltres voldríem.

Anem al segon. «Complir la inversió prevista», doncs ja va sent hora. Els plans comarcals de muntanya no s'han complert. Nosaltres ja vam denunciar-ho. Vam

posar com a exemple els casos del Ripollès, la Garrotxa i la Cerdanya, que, segons dades del mateix Govern, encara falten entre tres i quatre milions de pessetes a cada comarca per a complir les inversions programades. I, per tant –ho repeteixo–, ja toca posar-se al dia i, per tant, estem d'acord amb aquest punt, com també ho estarem amb el tercer. Home, doncs, només faltaria; aquest és bastant obvi i, per tant, l'hi donem suport.

En el quart, d'entrada, segons tinc entès, aquest Pla territorial que vostè en diu «metropolità» té un nom diferent que és el Pla territorial parcial de la regió primera. Per tant, potser que en féssim una lleugera modificació per posar el nom que li correspon. Però es digui com es digui, és com l'obra de la Seu, que ja fa molts anys que ja s'està desenvolupant i que ha costat, com ja s'ha dit, milers de milions de pessetes als ciutadans i ciutadanes, i, a més a més, s'ha fet, pel poc que sabem, amb uns paràmetres molt desenvolupistes i molt poc de sostenibilitat. Com que s'ha fet d'una forma força opaca, no tenim del tot clar que el que allà hi hagi, si és que es tira endavant, acabi essent un disbarat o no. Per tant, ens abstindrem també en aquest punt.

El cinquè, considerem positiu concentrar les competències en una sola administració, però no estem d'acord amb l'esmena de Convergència ni amb el que han acordat. Per tant, en aquest cas també ens abstindrem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, finalment, el sisè punt. Ja hem dit que la inversió comarcal és clau per a fer front al desequilibri existent, però també és cert que l'equilibri necessari no podrà arribar si només es tenen en compte els criteris del nombre d'habitants de cada comarca, com deia vostè. Creiem que, tot i que aquest ha de ser un dels factors a considerar, no pot ser l'únic; de la mateixa manera, per exemple, que no estaríem d'acord si en la inversió a Catalunya se seguís el criteri que aquí hi viu el 16% de la població, d'Espanya, i que, per tant, ens pertocaria el 16%; va per un altre costat. Creiem que la proposta ha d'anar més per fer una anàlisi molt més global i valorar, per exemple, si es tracta d'una zona rural amb una problemàtica que la població se'n va, o si és una zona costanera on la població fluctua segons les èpoques de l'any, o si es tracta d'una zona amb declivi industrial. Hi han moltes coses a valorar. No estàvem d'acord amb el vostre punt, com tampoc ho estàvem amb el punt de Convergència i Unió, amb l'esmena, perquè parlava de seguir potenciant, com si fins ara s'hagués fet molt. En canvi, tal com ha quedat el nou punt, creiem que és molt genèric, que és una declaració de bones intencions, però tot i així és un pas fet i, per tant, en aquest cas sí que hi donarem el nostre suport. Res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari votarà de forma distinta els diferents

punts proposats pel senyor Fabregat, del Partit Popular. Pel que fa al primer punt, respecte a la presentació dels pressupostos, anunciem que votarem favorablement la Moció següent de l'ordre del dia del Ple d'avui, del senyor Martí Carnicer, per a presentar aquests pressupostos en els cent dies posteriors a les eleccions, i, per tant, ens abstindrem en aquest punt, tot i que considerem que aquest primer trimestre seria un mal menor que el Govern hauria de complir.

Respecte al segon punt, el compliment dels plans comarcals de muntanya, evidentment hi votarem a favor, perquè és obvi. Però, dissortadament, aquests plans comarcals de muntanya no s'han complert; només s'han quedat, molt sovint, en meres declaracions d'intencions, i aquestes inversions han estat molt minses. Això no ha ajudat al necessari reequilibri territorial i a la reactivació de totes aquestes comarques. També m'agradaria recordar que, recentment, es va reunir el Consell General de Muntanya, format per les deu comarques que en formen part, i que també van reclamar aquest compliment i, al mateix temps, en van denunciar el seu incompliment.

I, evidentment, també votarem favorablement el tercer punt, sobre l'execució de les obres previstes en el pla econòmic i financer de l'empresa GISA per a l'any 2000.

Respecte al quart punt, de la presentació del Pla territorial metropolità, ens abstindrem. Considerem que és positiu que es presenti al més aviat possible, aquest Pla, però tot el procediment que s'ha seguit fins ara ha estat un procediment que nosaltres creiem incorrecte i ple de clarobscur. I ens temem, amb tot aquest procés, que s'ha obviat el consens de totes les parts implicades i tots els agents; un consens necessari per al desenvolupament d'aquests plans parcials que no hauria de reproduir tot el procediment que es va seguir amb les lleis d'ordenació territorial de Catalunya. Seria hora, per tant, que al llarg d'aquesta legislatura s'anés desenvolupant el conjunt del Pla general territorial de Catalunya amb la importància que té aquest Pla territorial metropolità, ja que és la zona del país on es concentra la majoria de la població.

Fins ara no s'ha produït l'aprovació de cap pla territorial parcial, quan aquests instruments haurien de constituir l'eix central de la política d'ordenació del territori i esdevenir instruments de reequilibri i planificació territorial que contemplin les comunicacions necessàries, infraestructures i equipaments. Aquest procés ha d'anar també acompanyat de la necessària modificació de les lleis d'ordenació territorial, amb el màxim consens possible, ja que també ha de contemplar la necessària regionalització del país. Aquests àmbits regionals han d'anar en consonància amb els àmbits territorials del Pla territorial general de Catalunya, que ha de contemplar necessàriament el nou àmbit territorial de l'Alt Pirineu. Aquest Pla territorial metropolità creiem que hauria d'ajudar a reequilibrar aquest territori i promoure una millor connexió entre les diferents comarques i ordenar de forma racional i sostenible el conjunt de la regió metropolitana.

Respecte al cinquè punt, votarem favorablement, tot i l'esmena que s'ha presentat sobre el traspàs de carrete-

res de les diputacions provincials a la Generalitat de Catalunya. Respecte a aquest tema, el nostre Grup Parlamentari també ha entrat diferents preguntes i una proposició no de llei. I creiem que ja seria hora que la Generalitat també accelerés aquest procés, ja que és una competència del Consell de la Generalitat, i recordar que el 1994 ja es va constituir un grup de treball per a negociar aquest traspàs i que, des de llavors fins ara, no s'ha reunit.

I, finalment, el punt sisè. L'esmena que ha introduït el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens fa votar-lo favorablement. Malgrat tot, no deixa de ser una mera declaració d'intencions i seria bo que al llarg d'aquesta legislatura aprofundíssim en el debat de la inversió comarcal i els criteris que s'haurien d'aplicar. És evident que els criteris no poden ser homogenis, que el factor de la població no pot ser l'únic criteri a l'hora d'aplicar, que les comarques d'alta muntanya tenen unes especificitats molt diferents de la resta de comarques; però també caldria que comencéssim a estudiar tota una sèrie de criteris i de factors que cal tenir en compte; factors que poden anar tant per la qüestió demogràfica, l'extensió i configuració física del territori, el nivell de renda de la comarca, la dotació d'infraestructures existents i també les necessitats i possibilitats de reactivació econòmica.

Per tant, ens calen aquestes inversions que ajudin a aquest major reequilibri territorial, la reactivació econòmica de les nostres comarques més deprimides i també amb uns criteris de creixement sostenible, millorant infraestructures i les comunicacions internes dins del país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, des que es va formular la interpellació fins que avui veiem la Moció, el programa polític d'aquest país està canviant i està enmig d'unes eleccions generals que aquest mes de març decidiran el Govern de l'Estat. I el que era una interpellació crítica amb l'actuació del Govern i que reclamava un tipus d'actuació de les inversions de la Generalitat que tingués més en compte el criteri poblacional, de la mateixa manera que el Govern de la Generalitat reclama que l'Estat inverteixi a Catalunya en funció del criteri poblacional, doncs, i que a més, es criticava el no-compliment dels plans de muntanya, tot allò desapareix del contingut d'aquesta Moció i el que fem és dir que s'apliquin criteris generals, d'equilibri territorial, que compartirem i que aprovarem, però que no és el contingut d'aquella interpellació crítica. Ara convé passar el temps, esperar el març a veure què passa i després en tornarem a parlar.

Bé, és clar, les inversions de la Generalitat comarcals –que és del què parlava la interpellació– tenen criteris que, com a mínim, són discutibles. És a dir, la comarca que durant el període 92-97 va tenir més inversió per

habitant és la comarca del Ripollès; unes 716.000 pessetes per habitant, de mitjana. La comarca que en té menys és el Barcelonès, 103.000 pessetes per habitant. És a dir, una proporció d'un a set. Per tant, segurament, el criteri que el Partit Popular en aquell moment reclamava no era un criteri desencaminat; és a dir, el criteri de la població també l'hem de tenir present. O el criteri de la població, i aquell criteri que la Generalitat també reivindica per a Catalunya: les comarques motores, el país motor, Catalunya necessita unes dotacions d'infraestructures perquè continuï sent el motor. Per tant, hem de tenir present el criteri del motor i les inversions en aquests territoris que, tot i anant bé, necessiten més inversió per continuar anant més bé i fer l'efecte motor. Però ara això ha desaparegut.

Deixi'm dir-li que el Grup Socialista creu que, potser, avui la Moció, o el punt sisè, té el punt d'equilibri; és a dir, les inversions s'han de fer en funció de les necessitats i d'un cert criteri de reequilibri territorial. Primer, hi ha un punt imprescindible. Hi ha comarques catalanes que no tenen un mínim de dotació d'infraestructures ni d'equipaments, posem per cas la Terra Alta. La Terra Alta –i parlem d'equipaments socials, en aquest cas–, que és la tercera comarca que té la població més envellida de Catalunya, no té ni una plaça de residència geriàtrica.

Doncs, queda clar que la primera prioritat d'actuacions del Govern de la Generalitat i d'inversions és suplir aquests mínims d'equipaments que necessita tot el territori de Catalunya, i aquest mínim d'infraestructures. I ara, quan parlem d'infraestructures, no parlem només de carreteres i de ferrocarrils, hem de pensar d'altres infraestructures. I aquestes comarques, podem dir, més deprimides o menys dinàmiques, també han de poder tenir el gas: al Pirineu i a l'Ebre. Potser no amb una xarxa de gas, però potser amb una instal·lació d'un dipòsit a les principals poblacions. Però el gas també ha d'arribar a aquestes comarques. I les telecomunicacions també hi han d'arribar. No pot ser que hi hagi comarques del Pirineu que encara no tinguin ni la televisió, diguem, ni la pública ni la privada. I no parlem ja del cable en el futur.

Per tant, el criteri del reequilibri és fonamental, i dotacions mínimes, equipaments mínims. Però, un cop això aconseguit, hem de pensar també en què les comarques motores, en aquest cas, les comarques més dinàmiques, el Barcelonès, el Maresme, el Gironès, Osona, també han de tenir l'equipament, la inversió necessària per continuar tenint aquest efecte de dinamisme en el territori. Per tant, em sembla que, tal com ha quedat, la Moció està bé, però com era inicialment, de dir: «Només comptem el criteri proporcional», no ens anava bé. Ens sembla que això s'ha de tenir present.

El segon punt de la interpellació era una crítica jo diria que important a l'actuació en els plans comarcals de muntanya, i el senyor conseller ens va donar unes dades que tots coneixem, i avui el senyor Gavín les ha tornat a dir: «No, és que hem invertit segurament més diners dels que fins i tot estaven previstos.» Jo no ho nego pas, les xifres no els les discuteixo, senyor Gavín i senyor conseller, però amb tots aquests diners no han fet la feina que havien de fer. És a dir, els plans que

estaven previstos, les partides que estaven previstes, les previsions que vostès feien d'equipaments culturals, d'instal·lacions esportives, de serveis socials a les comarques de muntanya, no els han fet. I allò que deia del Pla comarcal de muntanya: «Farem un equipament esportiu a tal població, farem una escola, un institut», encara està per fer.

Per tant, segurament han invertit molt, però han gestionat malament, perquè amb més diners han fet menys feina. En els plans comarcals de muntanya s'han gastat més diners que els previstos, però han fet molta menys feina de la que estava prevista, com a mínim el 40% menys, i el Consell General de Muntanya els ho ha criticat. Els seus propis consellers comarcals, els seus propis presidents dels consells comarcals, senyor Macias, li van dir: «Vostès estan executant malament els plans comarcals de muntanya.» Per tant, jo estic molt d'acord amb el contingut de la interpellació i molt menys amb els continguts de la Moció, perquè, és clar, si ara resulta que tots els problemes d'equilibri territorial de Catalunya vénen del fet que la xarxa de carreteres de la Diputació de Barcelona encara és de la Diputació de Barcelona, ja no hi entenc res. És allò del Pisuerga i Valladolid, no? És clar, parlar de reequilibri territorial i dir que ara el que cal és que es traspassin les carreteres de la Diputació a la Generalitat..., que hi estem d'acord, però porten molts anys esperant que es faci aquest traspàs.

I no és veritat, senyor Fabregat, no és veritat que la Diputació no inverteixi en carreteres. Fa un manteniment molt important de la seva xarxa de carreters, més del que li pertoca: 2.000 quilòmetres de la Diputació de Barcelona, i els manté. M'agradaria que comparessin el manteniment de la xarxa de carreteres de la Diputació de Barcelona amb la xarxa local i comarcal de la Generalitat, que està abandonada. A Catalunya només tenim política de carreteres amb la xarxa bàsica. La Generalitat no fa res amb la xarxa local i comarcal, la seva xarxa; i ara reclamen que els transferim les carreteres de la Diputació. Ja hi estem d'acord, però vostès pensin que les carreteres, sí; però els diners, no; perquè els diners no són per a les carreteres. Els diners de les diputacions són diners per al món local, per a la cooperació amb el món local. I la Diputació de Barcelona, i vostès ho saben, està disposada fins i tot a traspasar diners i fer un període de deu anys perquè això que la Generalitat no pot fer ara, que és mantenir les seves carreteres, ho pugui fer amb les carreteres que li traspassi la Diputació.

Perquè, és clar, ahir parlàvem amb les carreteres de la Generalitat. A mi em venia al cap allò de dir: «—Què hem de fer? —Vendre la casa i anar a lloguer.» És a dir, la Generalitat no té diners ni per a les seves pròpies carreteres i ara està reclamant que l'Estat li faci l'Eix Transversal, i la 1313, i no sé què més. Per tant, nosaltres no podem compartir l'esperit de la Moció tal com ha quedat, almenys en alguns dels seus punts.

Anuncio el posicionament de vot dels diversos punts d'aquesta Moció. Al punt primer, que fa referència als pressupostos de la Generalitat, com que tenim una moció posterior, que reclamem que aquests pressupostos es presentin abans de les eleccions, en els cent dies,

no podem compartir allò de dir: «escolti'm, en el primer trimestre», que vol dir després de les eleccions. Allò que dèiem, que les eleccions marquen molt la política en aquest país. Per tant, nosaltres ens abstinem.

En el segon punt, dels plans comarcals de muntanya, completament d'acord, perquè ja ho he dit. Han gastat molts diners, però no han fet les seves previsions. Han gastat malament. Per tant, votarem la Moció.

Que GISA inverteixi tot el que està previst en el pla econòmic i financer? Votarem a favor del punt 3.

Al punt 4, al Pla territorial metropolità, una petita pinzellada. Nosaltres volem que el Pla territorial metropolità es faci, però com que hi ha hagut molts de canvis en la Conselleria i el conseller o el senyor Gavín ens ha anunciat que el conseller ens vindrà a explicar els canvis –no sé si podrà, perquè no sabem com ha quedat gaire, això, i ell em penso que tampoc ho sap– i en el tema territorial hi ha molts de dubtes, i com que nosaltres no compartim l'estat actual de la tramitació del Pla territorial metropolità, volem parlar amb el senyor conseller d'obrir un procés de diàleg sobre el tema del Pla territorial metropolità. Perquè ho hem dit per activa i per passiva: els continguts del Pla Serratosa no els acceptem. Volem un nou pla, i pla amb continguts de pla estratègic. Podem parlar, podem dialogar, però amb aquesta base d'un nou pla, i, per tant, també ens abstinem en aquest punt, perquè no volem marcar un termini concret de quan s'ha de fer aquest Pla.

En el tema de les carreteres de la Diputació, em sembla que ha quedat molt clar. Estem d'acord que es traspassin les carreteres; no estem d'acord que es digui que no inverteix en carreteres a la Diputació. Per tant, ens abstinem en el punt cinquè.

I en el punt sisè, tal com ha quedat finalment el criteri d'inversió, buscant un cert reequilibri territorial i tenint en compte tots els criteris, des del poblacional a la necessitat d'equipaments i dotacions mínimes, hi votarem favorablement. Per tant, senyor president, el Grup Socialista demana votació separada dels punts 1, 4 i 5.

El president

Conjuntament?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Poden anar conjuntament.

El president

Molt bé. (*El Sr. Gavín i Valls demana per parlar.*) Senyor Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Per contradiccions, senyor president, d'una afirmació que jo havia fet abans i m'ha estat contradita pel senyor Nadal.

Molt breu. Senyor Nadal, el conseller coneix perfectament les modificacions que ha fet en la seva Conselle-

ria perquè me les ha explicat, i, a més a més, amb tota certesa els ho explicarà a tota la Comissió el proper dia.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Alguna petició de votació separada més?

Posarem a votació aquesta Moció amb les tres esmenes transaccionals acceptades. I primer posarem la votació per separat del punt número 1, el 4 i el 5.

Comença la votació.

Aquesta votació ha donat el resultat de 65 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

El senyor Oliveras demana la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. Oliveras i Maristany

És igual, és igual.

El president

Gràcies.

Passem, per tant, ara a votació la resta del text de la Moció.

Comença la votació.

El text de la Moció ha estat votat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 302-000006/06)

Passem a continuació al punt número vint-i-cinquè i últim de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000. Per presentar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer. (*Remor de veus.*)

Senyor diputat, pot començar. Gràcies.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident suposo per a totes les senyores i senyors diputats que el text inicial de la Moció que presentem en relació amb la interpellació que vam tenir en el passat plenari és un text que estava pensat per a una altra data. (*Pausa.*) Repeteixo: és un text que estava pensat, doncs, senyores i senyors diputats, pensant que aquest Ple es podia fer en un altre moment, i fins i tot no és una Moció que entri en contradicció amb el que acaba d'aprovar el Parlament, perquè els terminis que es preveuen en la nova versió entrarien perfectament també dintre de la Moció que acabem d'aprovar. Però tot això

serien elements formals, i en el que potser val la pena que entrem són en els elements de fons que propicia el debat sobre la presentació...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat; esperi's un moment. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Deia que el que val la pena és que entrem en el debat central sobre el que significa la presentació o no del pressupost de l'any 2000. Aquest va ser l'element de referència bàsic de la nostra interpellació amb el conseller d'Economia, Finances i Planificació, la urgència que el país, que el Parlament, que la Generalitat pogués disposar al més ràpidament possible d'un pressupost en què emmarcar el que són, el que han de ser les actuacions econòmiques per a l'any 2000. Ens semblava i ens continua semblant que aquesta era una prioritat indiscutible, una prioritat inajornable.

Lamentablement, determinats interessos partidaris i aliances poc explicables —deixem-ho així— han fet, van fer, van produir que un ple que estava previst per celebrar abans de tancar l'any passat no es celebrés i que avui ens trobem amb una moció que hauria quedat en els seus terminis temporals relativament desfasada. Hem d'agrair l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que és una esmena que, si més no, fa que en els aspectes formals en relació amb el temps la Moció torni a tenir la seva plena vigència.

Per tant, ja li avanço, senyor president, des d'aquest moment, la nostra acceptació de l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya, i que, per tant, no són els terminis que nosaltres desitjàvem, voldríem uns terminis diferents, però, en qualsevol cas, continuen sent uns terminis que ens semblen necessaris i coherents per al salvament de la dignitat política del Govern i de la dignitat política d'aquest Parlament.

Segurament aquesta, senyores i senyors diputats, serà l'última oportunitat del Govern i del Grup Parlamentari que li dona suport de recuperar aquesta dignitat. Els hem de dir ben clarament que no entenem la peresa, la mandra del Govern de complir el que són les seves obligacions envers el país i envers aquesta cambra. No entenem la seva actitud. No entenem la seva subordinació, i per tant també la del pressupost, a uns resultats electorals que no tenen..., que tenen a veure amb Catalunya, evidentment, però que no són els que conformen les majories i les minories en aquest Parlament. Es tracta, senyores i senyors diputats, des del nostre punt de vista, d'un desistiment de les pròpies capacitats i d'una amputació greu, pel precedent que significa, de les capacitats polítiques d'aquest Parlament.

No vull entrar en la crítica de l'honorable conseller. Crec que els seus arguments van quedar clarament rebutjats en el si de la interpellació. És més, jo diria que no voldria que la resta de la meua intervenció tingués un to crític, sinó que tingués un to positiu.

I és per això, senyors diputats, que els voldria parlar que la proposta que hi ha darrere aquesta Moció, la proposta política que hi ha contextualitzada és una proposta política que té dos eixos bàsics. El primer, com els recordava en el moment de la interpellació, els deia aleshores que estàvem en el que enteníem nosaltres que havien de ser els criteris bàsics del pressupost de l'any 2000. Aquest treball ha estat conclòs. La nostra intenció era presentar-lo en el Ple que estava previst de celebrar el 28 de desembre, però, en tot cas, sí que els vull dir en aquest moment quins són els criteris que hauria de contenir el nou pressupost, quins són els elements bàsics que podrien conformar i que haurien de conformar des del nostre punt de vista el nou pressupost, i que, per tant, els posem sobre la taula com a elements de discussió.

Primer criteri: l'austeritat. Hem d'acabar amb un pressupost en què les despeses corrents creixen any rere any de forma descontrolada. Demanem, entenem que les despeses corrents en el proper pressupost no han de créixer més enllà del 2%.

Segon criteri. Cal complir els criteris de convergència econòmica europea. Això vol dir que l'endeutament de l'any 2000 no ha de superar els 10.000 milions de pessetes. I sense trampes. I no solament el que és l'Administració estricta de la Generalitat, sinó el conjunt del sector públic català: el seu endeutament no ha de superar els 10.000 milions de pessetes.

El compliment d'aquests dos criteris ens ha de portar de forma pràcticament automàtica a complir el tercer: un increment important de les inversions. Les inversions han de créixer al voltant del 30, 40%.

Quart criteri. S'han de resoldre els problemes financers de la sanitat catalana.

Cinquè criteri. Cal contemplar en els pressupostos els mecanismes que ens permetin iniciar el traspàs als ajuntaments de les competències educatives.

I sisè criteri. Cal assegurar la viabilitat econòmica de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La pregunta que cal formular és si vostès estan disposats a dialogar a l'entorn d'aquests principis.

Hauríem pogut fer una moció diferent. Hauríem pogut fer una moció en què haguéssim pogut citar aquests principis. També hauria estat una pràctica que en altres moments altres grups i el nostre mateix han fet servir, de dir: «escolti, facin el pressupost en base a aquests criteris», però segurament aquesta hauria estat una posició excessivament tancada per part del nostre Grup. Nosaltres hem volgut fer una moció en què volíem mostrar la nostra voluntat de diàleg. Si haguéssim volgut fer un altre tipus de moció, hauria estat una manera de tancar-nos. No ha estat la nostra alternativa i, en tot cas, si alguna cosa hem de lamentar és la incapacitat del Grup de la majoria i del Govern per trobar una sortida raonable al pressupost, a la seva data de presentació i a la dignitat d'aquesta cambra.

Aquest seria, diríem, un primer element de reflexió. Per tant, obrir camins de diàleg sobre quins han de ser els elements bàsics, les línies essencials que han de conformar el pressupost.

Segona reflexió, més lligada directament en si mateixa a la Moció. La presentació del pressupost no es pot fer en qualsevol data. Ho vam ja comentar en la interpellació, i el senyor Gavín ho ha fet servir. Suposo que el senyor Marià Curto –que ja ens ha anunciat què és el que ens contestarà– ho tornarà a fer servir: «necessitem dies: la preparació, l'havíem de mirar acuradament, els comptes...». Això és important i és evident que la feina s'ha de fer ben feta. Però un pressupost, un molt bon pressupost, presentat fora de temps es converteix en una mala eina de treball. El senyor Curto ho coneix bé per la seva experiència en el món local. Els pressupostos poden tenir en algun moment demores, i demores explicables, però un pressupost presentat fora de temps vol dir que fins a la meitat de l'any 2000 no disposarem d'aquest pressupost; vol dir que moltes inversions es retardaran; vol dir que moltes aportacions a altres entitats que les requereixin no es podran fer; vol dir que la reforma necessària sobre el contingut de la mateixa Administració de la Generalitat no es podrà fer. Per tant, un pressupost fora de temps és un mal pressupost, per molt ben comptat i calculat que estigui.

Per tant, senyores i senyors diputats, també el temps és important en la matèria econòmica. Perquè els dies passats, els mesos que passaran fins que no puguin aplicar aquest pressupost, aquests mesos ja no hi haurà manera de recuperar-los. Per tant, aquest desfasament té elements de contingut polític, com ja els he comentat: subordinar l'activitat d'aquest Parlament al que passi en una altra cambra, i aquesta és una situació que no podem admetre, però també aquest retard implica en si mateix un retard en la modernització del país, un retard en l'aplicació de les mesures que conformen l'acció de govern. Haurem perdut mig any d'acció de govern i d'impuls del que són els projectes importants de Catalunya.

Acabo, senyores i senyors diputats, demanant-los el seu suport a una moció; a una moció que s'ha fet intentant cercar el consens i que està feta amb la voluntat de cercar acords pensant sobretot en quines són les prioritats de Catalunya en aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Hi ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula el senyor diputat Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, comparteixo les crítiques que ha fet el senyor Carnicer, especialment en relació amb la pràctica, amb una cultura consolidada, mandrosa, per part del Consell Executiu, de no abordar aquesta qüestió, tal com es va demanar per diversos grups el mes de novembre i/o, en el seu defecte, el mes de gener. Un mes curiós...

La vicepresidenta segona

Perdoni, senyor diputat, un momentet... *(Pausa.)*

Pot començar.

El Sr. López Bulla

Gràcies. El mes de gener, un mes curiós, un tant anòmal, caracteritzat perquè, quan la societat treballa, nosaltres, curiosament, fem vacances.

Compartir les crítiques i les observacions brillants del senyor Carnicer em porta també a significar d'entrada que ens ha semblat un xic descortès que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi hagi presentat aquesta Moció sobre el pressupost, quan la interpellació era conjunta, amb altres grups i també amb nosaltres. La urgència o el no-treball el mes de gener ens sembla una excusa brillant, però excusa, en definitiva. En qualsevol cas considerem que aquest sentit de l'oportunitat és manifestament millorable per a d'altres situacions similars, i corregible almenys en aquesta Moció.

Nosaltres presentem aquesta esmena, que dona un caràcter més ampli al pressupost perquè fa referència a les empreses i organismes autònoms de la Generalitat de Catalunya. Amb aquesta esmena ens sembla que s'enriqueix la important aportació que ha fet el senyor Martí Carnicer, i nosaltres la votariem afirmativament amb molt de gust.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no hi han presentat esmenes. En aquest cas li toca al Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per confirmar el nostre vot positiu a la Moció presentada pel diputat Martí Carnicer, tot, també, lamentant que una iniciativa que havia sigut conjunta de tots els grups de l'oposició, després hagués pres una dinàmica més partidista, i entenent que, efectivament, en el Govern de la Generalitat ja portem dues legislatures estrenant-nos amb pressupostos prorrogats, amb la qual cosa la sensació és que quan es posa a discutir el pressupost de veritat ja s'ha gastat pràcticament tot el que estem discutint. És una sensació de pèrdua de temps notable, que normalment ja hi és bastant, perquè, entre el que aprovem i el que s'acaba aplicant, les desviacions són cada cop més considerables, però si, a sobre, estem parlant d'un prorrogat, llavors sí que ja, francament, potser ens ho podríem estalviar i, diguem-ne, guanyariem temps.

Però, en fi, la norma és la norma, discutirem quan calgui aquest pressupost, però el que està clar és que l'allargament, la posposició que se n'ha fet no és correcta. Repeteixo: són ja dues vegades seguides que aquest calendari electoral ens està marcant un ritme de control del Govern i d'impuls del Govern, que no és el que tocaria a una cambra amb una mica de sobirania,

només amb una mica. I, per tant, doncs, el suport, l'hi donarem, si és que s'accepta l'esmena del diputat senyor López Bulla. Donarem suport, doncs, a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Li toca intervenir al Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. De l'escó estant i amb molta brevetat: nosaltres votarem en contra de la proposta que ens presenta en aquesta Moció el Grup Parlamentari Socialistes i que, finalment, el que anem a votar és l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que el mateix diputat senyor Martí Carnicer, doncs, hi feia referència perquè el temps, d'alguna manera, ha desvirtuat aquesta mateixa Moció. Ara fa uns dies jo comptava que..., bé, els cent dies ja fa uns dies que s'han acabat, no?, es van acabar el dia 27 de gener. Però, en tot cas, senyor Martí Carnicer, sí que volem lamentar, igual que ho ha fet l'il·lustre diputat senyor López Bulla i que ho ha fet l'il·lustre diputat senyor Josep Hugué, aquella Proposició no de llei que tots els grups de l'oposició vàrem signar, i que vostès –i lamento dir-ho–, amb un afany de protagonisme, per buscar una foto fàcil, en aquells finals de l'any 1999 van fer la interpellació, van anunciar que després retirarien aquella interpellació i, d'alguna manera, el que van fer és trencar un consens important, aquell consens per forçar el Govern que presentés el pressupost, probablement no el mes de desembre, però potser, probablement, el mes de gener. I trencar aquell consens ha fet que tots els grups ja, legítimament, facin el que creguin oportú; nosaltres ho vàrem fer, aprofitant també –veient el que feia el Grup Parlamentari Socialistes–, aprofitant una interpellació que abans s'ha fet sobre la Moció, que feia referència a inversió comarcal, lligant aquesta inversió, dient que es presentessin els pressupostos dins el primer trimestre. I abans es deia per part d'algun diputat, no recordo qui –ja em perdonarà–, que és el mal menor, d'alguna manera, que no passi, no vagi més enllà d'aquest primer trimestre la presentació dels pressupostos per, després, tot el procés que té.

En tot cas, també dir, posicionar-me sobre l'esmena –que s'accepta, no?– d'Iniciativa per Catalunya - Verds, dir per què diem que no en aquesta votació. Diuen: «que es presenti abans de les eleccions generals», i després, a la vegada, que en un proper ple es faci la tramitació de les esmenes a la totalitat. És molt just en el temps, això. I això ho saben perfectament; és molt just en el temps. I creiem nosaltres des de la nostra posició, com a Grup que ha donat suport i ha negociat a la vegada els pressupostos amb el Govern de la Generalitat els últims anys, amb Convergència i Unió, i a la vegada vostès mateixos també suposo que pensaran el mateix. Perquè vostès mateixos també hi han estat oberts. I vull recordar les paraules de l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, quan deia: «jo estic disposat a parlar dels pressupostos de la Generalitat amb el conseller

d'Economia i Finances». Doncs si presenten els pressupostos abans de les eleccions generals i volen fer el debat de les esmenes a la totalitat el proper Ple, per a això no dóna temps.

I vostès ho saben perfectament, que per a aquest tema no dóna temps, perquè en els dies de la campanya electoral, evidentment, ni vostès ni, conseqüentment, tampoc els altres grups voldran parlar segurament del que són els pressupostos de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Crec que, en tot cas, reclamar el que he dit abans en el primer punt de la Moció que hem presentat des del Grup Popular, és a dir, que sigui com més aviat millor, que no perjudiqui aspectes com la inversió o com les noves polítiques que es volen desenvolupar i que s'han de desenvolupar, creiem nosaltres, des del Govern de la Generalitat, per al conjunt i per als interessos dels ciutadans de Catalunya, i essent conseqüents amb el que ha estat abans una votació favorable per part del Grup de Convergència i Unió en una moció presentada pel Grup Popular, nosaltres votarem en contra del que és finalment l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds a la Moció presentada pel Partit Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tradicionalment el debat dels pressupostos sempre ha esdevingut un dels moments culminants del debat parlamentari. Per tant, és lògic que el Grup majoritari de l'oposició demani fer el debat i en faci polèmica.

De fet, pel nostre Grup, pel Grup de Convergència i Unió, també és molt important l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat, perquè precisament el pressupost és l'eina que permet dur a terme l'activitat del Govern durant l'any. Per tant, sàpiga, senyor Carnicer, que també és la nostra preocupació i el nostre interès tenir al més aviat possible els pressupostos a debat i els pressupostos aprovats. I no solament nosaltres; vostès –el Grup Socialista–, Convergència i Unió, el Partit Popular, Iniciativa i Esquerra, tots els grups parlamentaris tenim interès en aquest tema i li donem importància, però amb alguna diferència important, i avui s'ha demostrat, per exemple, avui i en els últims dies, amb el plantejament del mateix Grup Popular. Ell també va demanar, demanava aquest debat, demanava l'aprovació dels pressupostos, però va entendre clarament que la solució que podia tenir aquesta iniciativa parlamentària era més possible plantejant el que el mateix conseller ja en el seu debat de la interpellació li havia anunciat, és a dir, aquell temps mínim necessari, comprensu, i a la vegada també un compromís que no anava més enllà del primer trimestre de l'any. Per tant, el

Grup Popular va entendre aquest missatge, ha fet una proposta i li hem donat el suport.

Realment, el nostre Grup, i jo personalment, pensava que per l'extemporalitat que vostè mateix anunciava de la seva proposta i després d'haver aprovat la Moció anterior, jo, sincerament, esperava que vostè fes l'argumentació política que correspon, i és correcta, però entenia que després hagués retirat la Moció, perquè, de fet, pràcticament si avui aprovéssim ara la Moció amb l'esmena del Grup d'Iniciativa, pràcticament ens quedaríem a pocs dies del que és la voluntat del Govern, del conseller, i de la Moció que acabem d'aprovar amb anterioritat.

Això, per un costat. Però també li vull dir que havent escoltat molt bé els seus arguments el dia de la interpellació i avui mateix, bàsicament tres, jo crec que igual que vostè deia que els arguments del conseller van ser rebutjats i que no tenien consistència, jo també podria dir-li el mateix.

En primer lloc, vostè ens deia que el país hauria perdut, d'aquesta manera, mig any. Però a continuació, en el mateix discurs, deia: «escolti, miri, del pressupost de l'any 2000, pràcticament el que són les despeses recurrents ja deuen estar calculades, és pràcticament automàtic, i després, en tot cas, només caldria afegir-hi aquells aspectes d'inversió i aquells nous programes que es poguessin presentar». Bé, si això és així, de fet, el pressupost prorrogat en aquests moments ja dona satisfacció al funcionament del Govern i al funcionament, com vostè deia, d'aquesta despesa recurrent.

En segon lloc, vostè argumentava també el fet que hi havia temps suficient per fer el pressupost, i ho feia comparant el que estaven fent i havien fet altres administracions: «escolti, moltes administracions en menys temps han sigut capaces de, diríem, fer els deures, fer els deures i portar a aprovar els pressupostos». Jo també li podria dir de moltes administracions que han tingut no els cent dies, el doble, i encara no els han presentat, i li podria parlar d'administracions molt properes, precisament, al meu territori, que no especificaré, però vull dir que han passat ja set mesos d'unes eleccions i encara no hem vist els pressupostos. Per tant, la comparació que tothom ho fa bé, si realment s'entén per fer bé presentar els pressupostos fins i tot en els cent dies o abans dels cent dies de la presa de possessió del Govern, penso que no és tampoc un argument.

I, per últim, que també podria tenir un cert interès, diu: «vostès estan condicionant l'aprovació dels pressupostos a les eleccions generals, i per tant» —deia— «això és un exercici d'amputació de la llibertat d'aquest Parlament». Miri, el senyor Nadal, el seu company diputat, Manel, fa un moment ho estava comentant, diu: «home, avui debatem una moció sobre un tema que, precisament quan estan convocades les eleccions, en aquest moment del temps, ja no resulta de la mateixa qualitat que hauria tingut si s'hagués debatut amb anterioritat».

Avui aquest debat de la Moció anterior i les propostes ja no estan tan lliures, diríem, del que és el debat normal, si no hi haguessin hagut eleccions.

Per tant, nosaltres estem convençuts que, efectivament, avui debatre els pressupostos en aquest moment del

temps polític espanyol creiem que no seria realment un debat de pressupostos, sinó que seria un debat electoral.

Evidentment, nosaltres, com va dir molt bé el senyor conseller, hem estat treballant, el Govern ha estat treballant i està treballant per tenir els pressupostos ja preparats immediatament després de les eleccions, es va comprometre que entrarien a la cambra abans d'acabar el primer trimestre, així serà, i d'alguna manera volem apartar-nos del que seria un mal debat pressupostari, un debat que seria electoral.

No obstant, sàpiga que aquelles recomanacions, aquells criteris que vostè avui ha repetit i que el seu cap de llista, el senyor Maragall, a través de la premsa ja havia anunciat que serien els criteris que vostès voldrien veure en els propers pressupostos, aquests sis criteris generals, sàpiga que en la major part d'ells hi estem d'acord; són tan generals, i a més alguns d'ells absolutament condicionats —per exemple, el d'anar per la senda de la convergència europea—, són tan generals que probablement hi coincidirem.

No obstant, ens ha anat bé; sabem ja, per una part, què és el que pensa fer el Govern, sabem quines són les intencions del Grup majoritari de l'oposició i això vol dir que els pressupostos de l'any 2000 podria ser que comptessin amb un ampli suport.

Això ho veurem les properes setmanes. Mentrestant, el nostre Grup, avui, pel que fa a aquesta Moció —que no resolndria el problema, com vostè ha dit, per l'extemporalitat—, hi votarem en contra i esperarem que el conseller, tal com es va comprometre, el mes de març presenti el pressupost i puguem debatre el que, com he dit abans, serà un dels moments culminants del debat parlamentari de sempre.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre l'esmena presentada, l'il·lustre diputat senyor Carnicer. *(Pausa.)*

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Té raó el senyor Camps que jo ja ho he fet en el meu discurs, però en tot cas també voldria aprofitar l'avinentsa per resoldre una petita contradicció. En tot cas, ho explicito perquè quedi clar que utilitzaré el meu torn també per a això.

Perquè el senyor Fabregat ha dit que el nostre Grup havia anunciat que retiraria la interpellació. No ho ha dit mai, el nostre Grup, això, senyor Fabregat; mai. El nostre Grup el que va dir és que si la Proposició no de llei arribava a bon terme retiraria la Moció derivada de la interpellació, no la interpellació; el que passa és que en la interpellació s'ha demostrat en la pràctica que determinats acords entre determinats grups polítics continuaven vigents, malgrat tot, i s'ha demostrat a la pràctica que la interpellació era necessària perquè la Proposició no de llei, com ha quedat evident per tots els senyors i senyores diputats, no s'ha pogut veure. Per

què no s'ha pogut veure? Perquè un grup es va oposar a la seva tramitació en el plenari.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies. Senyora Nadal, demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, a l'empara de l'article 67.3, per una contradicció.

El president

Molt bé. Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. A la Junta de Portaveus del dia 23 de desembre va quedar molt clar –va quedar molt clar– que qui havia perjudicat la iniciativa conjunta que havien fet els grups de l'oposició va ser el Grup Socialista, fent el que sempre fa: intentar tenir un protagonisme per endavant de la resta de grups, la qual cosa s'ha reproduït en aquest darrer Ple, també amb una interpellació pel procediment d'urgència quan hi havia un acord també dels grup parlamentaris respecte de no fer-ne cap en matèria d'ensenyament.

És a dir, el que es va produir respecte als pressupostos s'ha reproduït en aquest Ple també respecte a ensenyament. Per tant, qui va perjudicar la iniciativa conjunta va ser el Grup Socialista per aquest afany de protagonisme que abans hem manifestat.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus. Veus de: «Molt bé!».)

El president

Senyor Nadal, per què em demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per al·lusions i contradiccions evidents, ja que sóc el membre implícit al qual s'ha referit la senyora Nadal respecte a la Junta de Portaveus.

El president

Té la paraula, com a membre implícit, per un minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. La senyora Nadal acaba de pronunciar dues afirmacions absolutament temeràries i injustificades, perquè les actes de la Junta de Portaveus la desmentiran.

Però, en qualsevol cas, qui va realment perjudicar el consens va ser ella i el seu Partit, perquè, tributària de Convergència i Unió, va impedir que es celebrés un ple extraordinari el dia 28 de desembre.

Gràcies, senyor president.

(Veus de: «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Prego que s'abstinguin d'aplaudir. Aquesta és una cambra de la paraula, no del gest, i, per tant, els agraeixo això.

Moltes gràcies.

Passem a la votació del text de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha sigut rebutjada per 57 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia.